

**ЪРВИН УЕЛШ
ЛОРЕЙН ОТИВА В
ЛИВИНГСТЪН
РЕЙВ И РОЗОВ РОМАН**

Превод от английски: Веселин Иванчев, 1998

chitanka.info

На Деби Донован и Гари Дън

1. БОНБОНИТЕ НА РЕБЕКА

Ребека Наваро седеше в просторната си оранжерия и гледаше навън към окъпаната в слънце, свежа градина. Пърки бе застанал в другия край до старата, каменна ограда и подкастряше розовите храсти. Съвсем малко ѝ трябваше, за да се увери, че по лицето му е изписана добре познатата смръщена физиономия на прекалена заетост, но слънцето светеше ярко през прозореца, право в очите ѝ. Тя се чувстваше отмаляла, сънлива и напълно разтворена в жегата. Отдавайки ѝ се, тя позволи на масивния ръкопис да се изплъзне от ръцете ѝ и с тежко тупване да се приземи на стъклената масичка за кафе. На първа страница се четеше:

БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

(ПРЕДВИКТОРИАНСКИ ЛЮБОВЕН РОМАН — МИС МЕЙ №14)

Пропълзя тъмен облак, който заплашваше да отнеме магическата сила на слънцето над Ребека. Тя се възползва от възможността да се мерне в потъмнялото стъкло на междинната врата. Това, което видя предизвика кратък спазъм на самоненавист, преди да се извърне от профил в анфас и да засмуче навътре бузите си. Новият ѝ образ до такава степен заличи всяка следа от предишния, отразяваш провисналата по челюстта ѝ плът, че тя реши за напълно справедливо да се възнагради с нещо дребно.

Пърки беше напълно унесен в ролята си на градинар или поне се правеше на такъв. Семейство Наваро беше наело човек, които да се грижи за градината и той пое своите задължения съвсем съвестно и професионално, но Пърки все намираше повод да се измъкна навън и да се погрижи за цветята. Твърдеше, че това му помага да мисли. Цял

живот Ребека се опитваше, но не можеше да си представи за какво би могъл да мисли съпругът ѝ.

Независимо от самовглъбението на Пърки, Ребека се пресегна доста предпазливо и крадешком към бонбониерата. Тя повдигна горния пласт и измъкна изпод него два бонбона с пълнеж от ром. Бързо ги напъха в устата си и почти припадайки от гаденето, започна бясно да ги дъвче. Номерът бе да ги глътне колкото се може по-бързо. По този начин се създаваше усещането, че тялото може да бъде измамено, подлъгано да преработи калориите наведнъж, пропускайки заедно двете незначителни части.

Самоизмамата не удържа, когато невъзможната до прилошаване сладост удари стомаха ѝ. Тя буквално усещаше как тялото ѝ бавно агонизира, докато преработва отвратителните отрови като нашепва целия набор калории и токсини, преди да ги разпредели към онези места, на които биха нанесли най-сериозни поражения.

В началото си помисли, че изпитва едно от обичайните си неразположения, но скоро я почувства — мъчителната, непоносима болка. Трябваша ѝ няколко секунди да осъзнае първо възможността това да се случи и после да приеме случилото се, което очевидно надхвърляше обичайното. Не можеше да си поеме дъх, когато ушите ѝ задрънчаха и всичко наоколо се завъртя. Ребека тежко тупна от стола си на пода на парника, хващайки се за гърлото, лицето ѝ се изкриви, а от устата се разпръсна смес от шоколад и слюнка.

На метри от нея Пърки продължаваше да подрязва розите. „Поливане им трябва на клетниците“ — мислеше си той. С ъгълчето на окото мерна, че нещо се гърчи на пода в парника...

2. ЯСМИН ОТИВА В ЙЕОВИЛ

Ивон Крофт взе книгата „Ясмин отива в Йеовил“ от Ребека Наваро. Беше се присмивала на пристрастеността на майка си към тази розова серия известна като „Мис Мей — предвикториански романи“, но не можеше да се отдели от тази книга. Струваше ѝ се, че понякога зависимостта ѝ от това четиво приема плашещи размери. Ивон зае поза „лотос“ в големия си плетен стол, който заедно с единичното легло, дървения гардероб, шкафа̀т с чекмеджета и малката мивка бе от малкото мебели в тясната право̀гълна стая в общежитието за медицински сестри към болницата „Сейнт Хъбин“ в Лондон.

Тя жадно поглъщаше последните две страници на книгата, в която конкретната любовна история достигаше своя връх. Ивон Крофт знаеше какво ще се случи. Знаеше, че ловката сватовница Мис Мей, която се появява в различни превъплъщения във всеки роман на Ребека Наваро, ще изобличи Сър Редни де Морни като долен прелъстител, и че чувствителната, страстна и непокорна Ясмин Делакор ще се върне при своята истинска любов, блестящия Том Резник, точно както се случва и в предишния роман на Ребека Наваро „Луси отива в Ливърпул“. Там пък прекрасната героиня бива спасена след отвличане на контрабандистки кораб. Блестящият Куентин Хамънд, работещ за компанията „Ийст Индия“, изтръгва бялата робиня от лапите на злия Милбърн Д'Арси.

Въпреки това Ивон четеше с ентузиазъм, отнесена в света на любовната мелодрама — свят, в който няма осемчасови смени в старческото отделение, където трябва да се грижиш за разлагащите се тела на хора, които не могат да сдържат естествените си нужди, смаляващи се, задъхващи се, крехки изкривени пародии на самите себе си, пред прага на смъртта.

* * *

Страница 224

Том Резник летеше върху коня си като вихър. Знаеше, че вярната му кобила изпитва невероятни болки, и че рискува Миднайт да окуцее, ако продължава да форсира благородното животно с този бесен устрем. И за какво бе всичко това? С натежало сърце, Том осъзна, че никога не ще успее да стигне до Бронди Хол преди Ясмин и презреният Сър Родни де Морни да встъпят в священ съюз. Тя, неговият прекрасен ангел, не знаеше за намеренията на този измамник да присвои богатството ѝ, превръщайки я в своя затворничка и любовница.

На бала Сър Родни беше спокоен и весел. Ясмин никога не бе изглеждала по-прекрасна. Тази нощ той щеше да отнеме честта ѝ и — о — как щеше да се наслаждава на последната съпротива на своята вироглава кобилка. Лорд Бюмонт бе застанал до своя приятел.

— Бъдещата ти съпруга е истинско съкровище. Ако съм честен с теб, Родни, трябва да призная, че никога не съм си представял, че ще спечелиш сърцето ѝ, защото бях убеден, че тя мисли и двама ни за много повърхностни.

— Никога не подценявай ловеца у мен, приятелю — усмихна се Сър Родни. — Твърде опитен спортсмен съм, за да преследвам плячката си от твърде близо. Просто се отдръпнах и изчаках да се появи идеалната ситуация, за да нанесе смъртоносния си удар.

— Изпращайки в чужбина неудобния Резник, бас държа.

Сър Родни повдигна вежда и снижи глас:

— Моля те, приятелю, бъди малко по-дискретен — каза той и хвърли бърз поглед наоколо. Когато се увери, че никой не ги е чул заради шума от оркестъра, които свиреше валс, продължи: — Да, аз уредих неочакваната заповед за заминаването му в Белгия със Съсекския полк. Надявам се, че докато си приказваме сега стрелците на Наполеон вече са изпратили този нещастник в ада.

— Много правилно — усмихна се Бюмонт, — тъй като Лейди Ясмин, за жалост, не демонстрира необходимото за една светска дама поведение. Когато заедно я посетихме, изобщо не прояви никакъв свян и дори не се опита да прикрие загрижеността си за някакъв голтак, който дори не може да мечтае за добро положение в обществото.

— Да, Бюмонт, макар проявите на невъздържаност да са част от чара на младите девизи, все пак смятам, че би трябвало да бъдат

пречупвани и превръщани във верни съпруги. Точно това възнамерявам да извърша тази нощ!

Сър Родни обаче не знаеше, че зад кадифената завеса се крие една стара мома с внушителен ръст. Мис Мей беше чула всичко. Тя се измъкна от скривалището си и се смеси с гостите, оставяйки го с мислите му за Ясмин. Тази нощ щеше...

* * *

Похлопване по вратата откъсна Ивон от книгата. Беше приятелката ѝ Лорейн Гилесби.

— Нощна смяна ли си, Ивон? — усмихна се Лорейн.

Странна усмивка, помисли си Ивон, сякаш винаги е насочена към нещо извън теб. Понякога, когато тази усмивка се появяваше, Лорейн сякаш не беше същата.

— Да бе, кофти късмет. Шибаната му сестра Брус. Скапана стара чанта, е това е тя.

— Трябва да видиш оная, сестра Пател... с нейното непрестанно кудкудякане — каза Лорейн и гнусливо се сви. — Ще и-и-деш да смениш чаршафите и като свършиш ще и-и-деш да занесеш лекарствата, и като свършиш ще и-и-деш да измериш температурите, и като свършиш ще и-и-деш...

— Да-а-а... сестра Пател. Хич не е стока за мирисане.

— Ивон, става ли да спретна по чайче, а?

— Ъхъ, прощавай... нали ще се заемеш с чайника, Лорейн? Тъпа необщителна крава съм аз, ама нека да си довърша книжката.

Лорейн отиде до мивката зад Ивон, напълни чайника и го сложи да завира. По пътя мина зад приятелката си, наведе се над нея и вдъхна с ноздри от аромата на шампоана и парфюма на Ивон. Улови се как потрива между палеца и показалеца си лъскавата руса коса на Ивон.

— Божичко, Ивон, косата ти е станала наистина прекрасна. Какъв шампоан използваш?

— Някакъв от тия „Шварцкопф“ — каза тя. — Добре ли е?

— Ъхъ — отвърна Лорейн, усещайки как гърлото ѝ неочаквано пресъхва. — Харесва ми.

После се върна обратно и изключи чайника.

— Ще купонясаме ли довечера? — попита Ивон.

— Как не. Знаеш, че съм винаги „за“ — усмихна се Лорейн.

3. ТЕЛАТА НА ФРЕДИ

Нищо не му го надървяше на Фреди така, както гледката на вдървено тяло.

— Малко ми е терсене за тази — обясни Глен, санитар в патоанатомията, докато буташе количката с тялото към моргата.

Фреди едвам успя да сдържи дишането си равномерно. Той огледа тялото.

— Била е д-о-о-ста х-у-у-бавичка т-а-а-зи — зачегърта с провлечения си, южняшки, съмърсетски акцент той. — Катастр-о-о-фа, предп-о-о-лагам?

— Да, клетата. Шосе М25. Загубила много кръв, докато я измъкнат изпод смачканите ламарини — смотолеви Глен неохотно. Чувстваше се малко неразположен. За него трупите обикновено си бяха просто трупове и им се бе нагледал във всякакъв вид. Понякога обаче, когато някой си бе отишъл млад или красотата му още личеше на двуизмерната фотография, която представляваше тялото му, чувството за загуба, за нещо прахосано нахалост го смущаваше. Точно такъв беше и този случай.

Един от краката на момичето беше разкъсан до костта. Фреди прокара длан по другия, свършен крайник. Беше гладък.

— Още е м-а-а-лко т-о-о-пла — отбеляза той, — ако бъдем честни, дори тв-ъ-ъ-рде т-о-о-пла за моя вкус.

— Е, Фреди... — започна Глен.

— Прощавай, нали знаеш, няма проблем — усмихна се Фреди и се бръкна за портфейла си, след което отдели няколко банкноти и ги подаде на Глен.

— Благодарско — отвърна Глен. Бутна парите в джоба си, бързо мина по болничния коридор и взе асансьора до столовата. Този ритуал, с който бе свързано получаването на пари, хем го въздигаше, хем го караше да се чувства нищожен. Не можеше да реши за себе си кое беше по-силно. Защо все пак трябва да се отказва от някоя почерпка, мислеше си той, като всички те си го позволяваха? Тия задници от

настоятелството имаха толкова много, колкото той никога нямаше да има.

Да, на тия от настоятелството Фреди Роял им беше пределно ясен, отбеляза с горчивина Глен. Те знаеха всички тайни на водещия от телевизионното шоу за самотни души — „От Фред с любов“, автор на няколко книги, включително „Фреди Роял за крикета“, „Съмърсет през погледа на Фреди Роял“, „Съмърсет със зет“, „Мъдростта на западните провинции“, „Разходка из западните провинции с Фреди Роял“, „101 фокуса за купони на Фреди Роял“. Да, тия копелета от настоятелството много добре знаеха какво върши с трупове в болницата любимият на нацията, загрижен и сдържан чичко. Проблемът бе, че с кампаниите си за набиране на фондове той им носеше милиони лири. Носеше и слава на настоятелството, което пък улесняваше достъпа до щедрите фондове на Министерството на здравеопазването. Не им оставаше нищо друго, освен да си затварят устите и да не му отказват по някой и друг труп.

Глен се замисли за Сър Фреди, потопен в един рай без любов, сред маса от мъртво месо. В столовата той се нареди на опашката и започна да разглежда храната. Реши да избегне месото и този път да не си взима руло от бекон. Насочи се към панирания кашкавал. Пак се сети за Фреди и една стара некрофилска шега — „Внимавай, някое от тия миризливи копелета ще вземе да ти изневери“. Но това нямаше да е Глен, все пак Фреди плащаше твърде добре.

Мислейки си за пари и какво може да получи срещу тях, се сети за рейвпартито в „AWOL“ същата вечер. Тя щеше да е там. В събота почти винаги беше там. Можеше да избере и „Garage City“ на Шафтсбъри авеню, Рей Хароу, един от техниците в „Garage“ и негов приятел му беше казал, че често я вижда там. Рей си падаше по „джънгъл“, имаше същия вкус като Лорейн. Рей беше готин и му беше дал касети да послуша. Глен не можеше да се запали, но имаше намерение да опита заради Лорейн. Лорейн Гилесби. Красивата Лорейн. Сестрата-стажантка Лорейн Гилесби. Знаеше, че тя работи усърдно: съвестна и всецяло отдадена на болницата. Знаеше и че здраво ходи по рейвпартита: „AWO“, „Gallery“, „Garage City“. Това, което му се искаше да научи, бе как се люби тя.

Когато стигна до касата и си плати, забеляза на една от масите да седи онази, русокосата сестра, не знаеше името ѝ, но му беше

известно, че е приятелка на Лорейн. Изглежда току-що беше застъпила на смяна. Помисли си да седне до нея, да я заговори и да понаучи нещичко за Лорейн. Запъти се към нея, но подчинявайки се на внезапен нервен импулс полуседна, полуприпадна на една от подалечните маси. Докато ядеше кашкавала си, проклинаше своята слабост. Лорейн. Ако не можеше да събере смелост да заговори приятелката ѝ, как ли щеше да успее със самата нея?

Тя стана и преминавайки край него му се усмихна. Духът му се повдигна. Следващия път щеше да я заговори, а по-следващия щеше да го направи, когато тя е заедно с Лорейн.

Когато Глен се върна в преддверието, дочу звуците на Фреди от моргата. Не можеше да издържи на гледката, но се заслуша през подвижните врати. Чу пъшканията на Фреди.

— Ъ, ъ, ъъх, х-у-у-бав-о-о парче!

4. ПРИЕМАНЕТО

Линейката пристигна бързо, макар че на Пърки му се стори цяла вечност. Наблюдаваше как Ребека се бори за въздух и пъшка на пода в парника. Напълно съзнателно я сграбчи за ръката.

— Дръж се, моето момиче, всеки момент ще пристигнат — повтори Пърки няколко пъти.

— Ще ти мине като на куче — редеше той, докато санитарите я нагласяха в стола на колела, поставиха ѝ кислородната маска и я набутаха отзад в линейката. Струваше му се, че гледа ням филм, в който собствените му окуражителни думи звучаха като зле монтиран звук. Пърки усети погледите на Уилма и Алън Фосли, които зяпаха над оградата и се опита да ги успокои:

— Всичко е наред. Просто всичко е наред.

Санитарите от своя страна опитаха да успокоят него, че действително всичко е наред и споделиха на ухо, че ударът изглежда е от леките. Подобно противоречие му се стори нелепо и обезкуражаващо. Пърки се усети как горещо се моли те да не са прави, и че се надява скоро да се появи някой доктор с по-песимистична прогноза.

Докато прехвърляше вариантите наум, започна страхотно да се поти от напрежение:

Идеалният сценарий: тя умира и той е упоменат в завещанието.

Втори по хубост сценарий: тя се оправя и продължава да пише, след което бързо завършва следващия си розов роман.

Той изтръпна като усети, че флиртува с най-лошия вариант. Ребека остава саката по някакъв начин, дори се превръща в зеленчук, напълно неспособна да пише и се налага да се харчат огромни средства по нея.

— Идвате ли с нас, Мистър Наваро? — обърна се към него един от санитарите. Тонът му прозвуча доста укорително.

— Тръгвайте, момчета, аз ще ви следвам отзад с колата — отговори рязко Пърки. В различни всекидневни ситуации той бе

свикнал да се разпорежда с хората от тяхната класа и следователно беше раздразнен от презумпцията, че трябва да прави това, което те мислят за правилно. Погледна към розовите храсти. Да, едно поливане щеше да им дойде добре. В болницата само щеше да се наслуша на разни празни приказки, трябваше и да търпи цялата суетня около постъпването. Да, определено бе време за поливане.

Вниманието на Пърки бе привлечено от оставения на масичката за кафе ръкопис. На предната страница имаше шоколадена повръщия. С известно отвращение той забърса отгоре-отгоре най-гадното с носната си кърпичка, откривайки набръчканата, мокра хартия.

Разтвори страниците и се зачете.

5. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ (ПРЕДВИКТОРИАНСКИ ЛЮБОВЕН РОМАН С МИС МЕЙ №14)

Страница 1

Съвсем скромен огън бе необходим, за да се отопли малката, тясна класна стая в стария свещенически дом в Селкирк. Подобно положение на нещата бе считано за голямо предимство от пастора на околията, Негово Преосвещенство Ендрю Бийти, човек известен със своята пестовност.

Съпругата на Ендрю, Флора, за разлика от него, бе известна с разточителната си екстравагантност. Тя бе приела, че е встъпила в брак с човек далеч под нейното социално стъпало, че средствата са съвсем ограничени, но постепенното ѝ привикване към „практичното“, както често се изразяваше съпругът ѝ ежедневието не бе променило екстравагантността на духа ѝ. Това караше Ендрю да я боготвори още повече. Достатъчно бе да си припомни, че тази прекрасна, красива жена се бе отказала от модното общество в Лондон, за да го замени с живота, които той би могъл да предложи.

Двете им дъщери, които се бяха свили пред огъня, бяха наследили духовната екстравагантност на майка си. По-голямата, Агнес Бийти, седемнадесетгодишна хубавица с порцеланова кожа, отметна назад гарвановочерната си коса, за да има по-добър поглед към съдържанието на „Дамски месечник“.

— Каква невероятна вечерна рокля! Виж я, Маргарет — възкликна развълнувано тя, пресягайки се с разтворената страница пред погледа на по-малката си с една година сестра, която безцелно побутваше оскъдните въглени в камината — сатенено горнище закопчаващо се отпред с диаманти.

Маргарет скочи права и се опита да измъкне списанието от ръцете на сестра си. Агнес се вкопчи по-здраво в страниците и едновременно с това сърцето и прескочи от страх да не скъса нещо.

Въпреки това тя се засмя и каза с безупречно добронамерения си, снизходителен тон:

— Но сестричке твърде си млада, за да обръщаш внимание на подобни неща!

— Хайде, хайде, дай ми го! — жално се примоли Маргарет, докато и нейната ръка отпускате списанието.

Безгрижно заиграни, момичетата не забелязаха появата на новата си учителка. Слабата, с вид на стара мома англичанка сви устни и високо зацъка с език:

— Явно подобно поведение е трябвало да очаквам от дъщерите на най-добрата си приятелка, Флора Бийти! Трябва много да внимавам, да не ви изпускам от очи за в бъдеще!

Момичетата изглеждаха смутени, но Агнес делови игривата нотка в строгия тон на учителката.

— Но мадам, нали за да се представим достойно в лондонското общество, трябва да обръщаме внимание и на облеклото си!

Жената я изгледа:

— Образованието, общата култура и познаването на етикета са по-важни качества за една млада лейди при представянето ѝ в цивилизованото общество, отколкото качеството на дрехите и бижутата, които носи. Представяте ли си само неудобството, което би изпитала вашата скъпа майка, да не говорим за строгия ви баща, ако изпаднете в неловко положение на някой от лондонските балове? Оставете грижата за гардероба в по-опитните ръце на родителите си и насочете вниманието си към по-наложителни задачи!

— Да, Мис Мей — отвърна Агнес.

Момичето е буйна вода, помисли си Мис Мей. Точно такава беше и майка ѝ, старата приятелка на учителката от преди много години, всъщност от времето, когато Аманда Мей и Флора Къркланд бяха представени заедно на лондонското общество.

* * *

Пърки захвърли ръкописа обратно на масичката за кафе.

— Пълни дивотии — каза гласно той. — Направо зашеметяващо добре, по дяволите! Кучката му с кучка е в чудесна форма!

По пътя към розовите храсти той доволно потриваше ръце. Изведнъж го завладя безпокойство. Върна се тичешком в парника и взе отново ръкописа. Прелисти го, достигайки до последните страници. Завършваше на страница четиридесет и втора и някъде от двадесет и шеста нататък представляваше серия от кратки изречения и разпилени по полетата забележки, изписани с неуверена ръка. Ръкописът далеч не беше завършен.

Да се надяваме, че старото момиче ще се оправи, помисли си Пърки. Почувства неудържимо желание да бъде до съпругата си.

6. ОТКРИТИЕТО НА ЛОРЕЙН И ИВОН

Лорейн и Ивон се подготвиха да тръгват към отделението. След края на смените си имаха намерение да си купят някоя и друга дреха, защото вечерта бяха замислили да купонясат в един джънгъл клуб, където Голди щеше да бъде хитът на партито. Лорейн беше леко обезпокоена като забеляза, че Ивон все още е потънала в книгата си. Всъщност, какво ѝ пука — нали сестра Пател не ѝ беше на главата.

Тъкмо тръгна да дава зор на приятелката си, когато в очите ѝ се наби името на авторката. Тя огледа книгата и снимката на зашеметяващата жена, украсяваща задната корица. Очевидно снимката беше много стара и ако не беше името, нямаше да разпознае Ребека Наваро.

— По дяволите! — ококори очи Лорейн. — Знаеш ли какво има на корицата на книгата ти?

— Кво? — Ивон огледа лъскавата, релефна корица. Отпред, в мечтателна поза, изпъкваше млада жена с корсет.

— Знаеш ли кой я е написал? Тази отзад коя е?

— Ребека Наваро? — попита Ивон, обръщайки книгата.

— Беше приета при Дийн, Шесто отделение. Миналата нощ. Получила удар!

— Стига бе! Как изглежда?

— Как да ти кажа... ами, доста си прилича, все пак! Струва ми се нещо чалната, но си е нормално, все пак е преживяла удар, нали?

— Така е — подсмихна се Ивон. — Нали ще я преслушаш за някоя безплатна книжка?

— Да, нямаш проблеми — каза Лорейн. — Ако знаеш какъв е плондер само. От това е получила и удара. Същинско прасе!

— Представи си какво е да изглеждаш така и да се държиш естествено!

— Вярно, ама дай да вдигаме гълъбите, а? — каза Лорейн и погледна часовника си.

— Тъхъ... — съгласи се Ивон, подгъна страницата и се надигна да се приготви.

7. ДИЛЕМАТА НА ПЪРКИ

Ребека плачеше. Точно както всеки ден от тази седмица, когато той идваше да я види. От това му се стъжняваше. Плачеше ли Ребека, значи бе изпаднала в депресия. Изпаднеше ли в депресия, преставаше да пише, просто не можеше да пише. Когато не пишеше... ами, просто Ребека беше оставила деловата страна на нещата в ръцете на Пърки. Той пък от своя страна винаги представяше финансовото им състояние в много по-розови краски, отколкото всъщност беше. Той имаше своите нужди. Нужди, които самовлюбената и егоистична стара крава никога нямаше да схване.

Цялата им връзка се крепеше на това Пърки да ласкае постоянно нейното его, подчинявайки всичките си нужди на безкрайната ѝ суетност. Поне такава щеше да бъде положението, ако не бе измислил начин да живее свой, отделен личен живот. Според него, бе задължително да получи някаква компенсация. По природа Пърки беше мъж със скъпоструващи вкусове, не по-малко екстравагантен от проклетите ѝ героини.

Той я преценяваше с клиничен поглед, наслаждавайки се на степента на пораженията. Не ставаше дума за нещо, което медиците биха определили като масиран удар. Ребека не бе загубила способността си да говори (лошо, помисли си Пърки) и лекарите го бяха уверили, че ударът не е увредил основни жизнени функции (добре, прецени той). Но така или иначе, гледката го отвращаваше.

Едната страна на лицето и приличаше на пластмаса, забравена по погрешка до огъня. Опита се да скрие всички огледала от напълно обсебената от себе си кучка, но това се оказа невъзможно. Тя не преставаше да настоява, докато някой не ѝ се бе навил на акъла.

— О, Пърки, изглеждам ужасно! — квичеше тя, наблюдавайки обезобразеното си лице в огледалото.

— Глупости, скъпа. Всичко ще се оправи, ще видиш!

„Ако бъдем честни, моето момиче, никога не си изглеждала прилично. Твърде дебела, непрекъснато тъпчеща бонбони в устата си“

— помисли си той. Докторите поне го казаха „Прекомерна пълнота“ беше определението, което употребиха. Жена на четиридесет и две, девет години по-млада от него, макар че човек никога не би се досетил, ако я погледне. Двадесет кила наднормено тегло. Чудесно определение „прекомерна пълнота“. Само как го каза докторът, чисто клинично, медицински, поставено в подходящия контекст. Заболя я. Той добре го забеляза. Направо я порази.

Въпреки изкривените ѝ черти, Пърки с учудване забеляза, че не намира никаква реална промяна в естетиката на лицето ѝ. Всъщност, помисли си той, причината най-вероятно бе в това, че от край време тя го отвращаваше — вечно със своите детинщини, самомнителност, истерии и най-вече с „прекомерната си пълнота“. Беше направо жалка.

— О, скъпи Пъркс, наистина ли мислиш така? — простена Ребека, повече на себе си, отколкото към Пърки и после се обърна към приближаващата се сестра Лорейн Гилезби. — Ще се оправя ли, сестричке?

Лорейн ѝ се усмихна:

— Сигурна съм, Мисис Наваро.

— Видя ли? Слушай какво ти казва тази прекрасна млада госпожица — ухили се Пърки, повдигайки рошавата си вежда и пресрещайки погледа на сестрата. Последва дълъг флирт с поглед, който той завърши с намигване.

Силна вода, отбеляза Пърки. Щом ставаше дума за жени, той имаше самочувствието на ценител. Понякога, мислеше си той, някои хубавици просто те помитат. Бум-тряс и край, вече си техен. Представителките на най-добрата порода обаче са като тази малка шотландска сестричка — те постепенно, но решително се промъкват под кожата ти, всеки път с нещо различно, с някое свое настроение или изражение. Такива оставят у теб неясно, мъгливо, дори неутрално усещане, после те поглеждат внезапно с някакъв особен поглед и безпощадно те завладяват.

— Да — посмръщи се Ребека — моята малка, мила сестричка. Толкова ми е мила и внимателна, нали моето момиче?

Лорейн се почувства едновременно поласкана и обидена. Мислеше си само кога ще свърши този ден. Довечера беше истината. Голди!

— Веднага мога да кажа, че и Пърки те хареса! — продължи да припява Ребека. — Такъв ми е стар флиртаджия, нали Пъркс?

Пърки се насили да се усмихне.

— Но затова пък ми е толкова сладък, толкова романтичен, просто не знам какво бих правила без него — довърши тя.

Що се отнасяше до Ребека, за Пърки залогът този път бе твърде висок. Той инстинктивно постави едно касетофонче на шкафа ѝ и няколко празни касети. Малко пресилено, но той беше направо отчаян.

— Малко сватовничество с Мис Мей, може би ще ти помогне да пропъдиш лошите мисли, скъпа...

— О, Пъркс... Сега не ми е до любовни истории. Погледни ме. В таква кошмарно състояние съм. Как бих могла дори да си помисля за романтични истории?

Пърки почувства как сърцето му натежава като камък.

— Глупости. Ти все още си най-прекрасната жена на света — успя да произнесе той през стиснати зъби.

— О, скъпи Пърки... — започна тя, но бе прекъсната от сестрата, която набута термометъра в устата ѝ. Пърки гледаше със студенина на всичко, което става, докато лицето му, това смехотворно построение се разля в блага усмивка. Лицемерието му идеше отвътре. Въпреки това, досадният проблем си оставаше — без новия розов роман с Мис Мей, Джайлс от издателството нямаше да кихне сто и осемдесетте хиляди лири аванс за следваща книга. Още по-лошо, щеше да ги осъди да върнат и предишните деветдесет бона за тази. Същите деветдесет хиляди лири, които сега бяха притежание на бюрата за конни надбягвания, на куп кръчми, ресторанти и проститутки.

Ребека ставаше все по-голяма, не само в буквалния смисъл, но и като писател. Дейли Мейл я определяше като „най-значимата жива авторка на любовни романи“. „Стандард“ я нарече „романтичната британска принцеса“. Следващата книга се очакваше да стигне още по-високо в класациите. Пъркс се нуждаеше от този ръкопис, нещо, което да последва „Ясмин отива в Йеовил“, „Пацла отива в Портсмут“, „Люси отива в Ливърпул“ и „Нора отива в Норвуйч“.

— Възнамерявам да прочета книгите ви, Мисис Наваро. Моята приятелка е голям ваш почитател. Съвсем наскоро дочете „Ясмин отива в Йеовил“ — обясни Лорейн и извади термометъра от устата на Ребека.

— Много хубаво! Пъркс, бъди любезен и не забравяй да донесеш малко книги за сестричката... и о, сестричке, много те моля, ама наистина, моля те, наричай ме Ребека. Аз разбира се, ще продължа да те наричам „сестричке“, защото вече свикнах, макар Лорейн да е толкова прекрасно име. Ти ми приличаш на някоя френска контеса... знаеш ли, всъщност, мисля си, че си точно копие на портрета на Лейди Керълайн Лемб, който видях някога. Портретът бе по-скоро комплимент за нея, защото тя никога не е била така красива като теб, скъпа. Но така или иначе, тя беше точно героиня за мен — прекрасна романтична натура, готова да рискува скандал в обществото заради любовта си, подобно на всички велики жени в историята. Ти би ли рискувала да се опълчиш срещу общественото мнение заради любовта си, а скъпа сестричке?

„Господи опази, свинята пак започна със старото квичене“ — помисли си Пъркс.

— Нямам представа — повдигна рамене Лорейн.

— О сигурна съм, че би го направила. В теб има нещо от онзи див, непокорен дух. Как мислиш, ПЪРКС?

Пърки почувства как кръвното му се вдига и по устните му се образуват малки кристалчета сол. Тази униформа... тези копчета... да ги разкопчаваш едно по едно... Той се насили да докара безлична усмивка.

— Да, сестричке — продължи Ребека. — Виждам те като компаньонка на Лейди Керълайн Лемб, на някой от онези пищни предвикториански балове, преследвана от тълпа кавалери, които искат да танцуват валс с теб... танцуваш ли валс, сестричке?

— Не, всъщност си падам по хаус музиката, по-специално по джънгъл и тем подобни. Нямам нищо против транса, геридж, техно и другите, но ме вълнува хауса, разбирате нали?

— Искаш ли да се научиш да танцуваш валс?

— Всъщност, не държа особено. Повече си падам по хауса. Джънгъл най-вече. Голди ми е голям любимец.

— О не трябва така, сестричке, наистина би било чудесно, ако се научиш — подутото лице на Ребека бе смръщено от решителност.

Лорейн леко се смущаваше от погледа на Пърки, който се плъзгаше по нея. В тази униформа се чувстваше странно незащитена, напълно изложена на оглед като някакъв екзотичен предмет. Сестра

Пател скоро щеше да пристигне и я очакваха неприятности, ако не се размърда.

— От кое място в прекрасната Шотландия идваш, моето момиче?

— усмихна се Пъркс.

— Ливингстън — отговори кратко Лорейн.

— Ливингстън — повтори Ребека. — Звучи прекрасно. Ще ходиш ли натам скоро?

— Да, ще се видя с майка и така нататък.

„Да“, помисли Пъркс, „има нещо в това шотландче“.

Нейното влияние се простираше не само върху хормоните на Пъркс. Тя помагаше и на Ребека. Момичето сякаш я възпламеняваше, връщаше я към живота. Когато Лорейн напусна стаята, жена му отново отпочна старата, безкрайна песен на самосъжалително хленчене.

Крайно време бе и той да се спасява.

8. НЕДИСКРЕТНОСТТА НА ФРЕДИ

Преди да пристигне през късния следобед в болницата „Сейнт Хъбин“, според собствените си разбирания Фреди Роял бе изкарал един тежък ден. Цялата му сутрин бе посветена на заснемането на поредния епизод „От Фреди с любов“ Младото момче, което Фред бе избрал да имитира плуване с делфините в „Моъркеймбър Марийнленд“, докато дядо му и баба му се връщат към моменти от медения си месец, се гънеше на сухо по корем, влагайки цялото си старание. Това толкова възбуди и развълнува Фреди, че трябваше да повтарят сцената няколко пъти.

— Иска ми се всичко да е по-неподвижно — каза Фред — съвсем, съвсем неподвижно.

На режисьора Бари съвсем не му беше до подобни забавления.

— Божичко, Фреди, вземи си почивка този следобед, иди в болницата и го направи с някой наистина неподвижен — простена той — Дано това поне подейства върху либидото ти.

Всъщност, идеята не бе никак лоша.

— Защо пък не, стар пръч като мен — усмихна се Фреди и привика един от служителите да му поръча такси от Шепърдс Буш до „Сейнт Хъбин“. Докато пътуваше през Уест Лондон, изнервен от тътренето на таксито в претовареното движение, той промени плановете си. Каза на шофьора да кара към една книжарница в Сохо, която често посещаваше.

Фреди намигна на човека зад щанда преди небрежно да се залута към дъното на магазина. Там един мъж с доста странни, рогови рамки на очилата, които отпиваше чай от чаша с надпис „Футболен клуб Гълингхам“, се ухили на Фреди.

— Как е, Фреди? Как си, приятелче?

— Бива, Бърти, бива, стар негоднико. А ти?

— Не се оплаквам. Ето, имам нещо тук като за теб...

Бърти отвори заключения шкаф и започна да рови сред някакви кафяви пакети, докато не откри един, надписан с черна химикалка —

„ФРЕДИ“.

Фреди го взе, но не го отвори. Вместо това посочи с глава отсрещните рафтове с книги на стената. Бърти се усмихна.

— Днес няма много нови неща — каза той и се приближи към стената. Той дръпна една дръжка и се отвори врата. Зад нея се намираше малка, тясна стая с метални рафтове, запълнени със списания и видео касети. Двама мъже ровеха из тях. Фреди влезе и дръпна зад себе си вратата. Един от мъжете му беше познат.

— Как е Пъркс, стари-и-и приятелю?

Пърки Наваро отклони поглед от корицата на „Дълъг език — лезбо сладурчета №2“ и се усмихна на Фреди.

— Фреди, скицо. Как си?

Той се пресегна отново към рафта. Стори му се, че е забелязал двойничка на сестра Лорейн Гилезби в „Горещи путки 78“.

Оказа се, че нямат нищо общо, просто косата беше същата.

— Добре съм, ч-е-е-рна овца се не г-у-уби, знаеш — отпочна Фреди, но забеляза разсеяността на Пърки. — Н-е-ещо интересно ли има?

— Така ми се стори, ама че, за жалост — каза Пърки разочаровано.

— С-и-игурен съм, че все-е-е ще си паднеш по н-е-е-щичко. Как е моят „А-а-нгел“, оправя ли-и-и се?

— Доста по-добре е.

— Поне е на д-о-о-бро място. Днес см-я-я-там да се отбия и да я в-и-и-дя. И без т-о-о-ва трябва да ходя на среща там, заради камп-а-а-нията за събиране н-а-а средства.

— В сравнение с преди, промяната е очевидна — ухили се Пърки, оживявайки се отново. — Дори смята скоро да се върне към писането.

— Бр-а-а-во.

— Да, а там има и една млада сестричка, дето ѝ се грижи... едно мъничко шотландче... много добре ѝ се отразява. Осен това гаджето си го бива. Всъщност, сега се ровичкам да открия нещо сходно...

— Какв-о-о ново са д-о-о-карали?

— Има нещо, дето Бърти ми каза, че вчера пристигнало от Хамбург, но е ей там — каза Пъркс, отвеждайки Фреди към един от рафтовете.

Фреди взе едно от списанията и набързо го разлисти.

— Не е зле-е, д-о-о-ри никак не е зле. Миналата седмица си взех едно много г-о-о-тино списанийце, д-е-е-то си пъхат отзад цели юмруци. Имаше и момч-е-е-та и момичета, но не мога да си представя как вс-ъ-ъ-щност го правят. Ако няколко дни само съм имал запек, после доста з-о-о-р виждам да го изкарам.

— Сигурно са тъпкани до козирката с разни лекарства, които отпускат мускулатурата — обясни Пъркс.

— Разпускащи медик-а-а-менти... хम्म... сигурно, доста добре ги отваря, а?

— Точно така. Това е номера. Така пише. Май си мислиш да пробваш, а? — засмя се Пърки.

Фреди се ухили и показа всичките си зъби на Пърки. Той се отдръпна, за да избегне зловонния дъх на телевизионната звезда.

— Знаеш, че н-и-и-кога не съм отказвал н-и-и-що, приятелче.

Потупвайки приятеля си по гърба, Фреди си взе пакета, излезе от магазина и викна ново такси. Беше решил да посети Ребека Наваро, жена, която като всичките й приятели, той ласкаеше най-безсрамно. На шега той й измисли прякор „Ангела“. Това много й се харесваше. Все пак, след свиждането, Фреди възнамеряваше да прекара по-дълго време с други свои приятели, които хората обикновено описват като „отишли си“, макар за него те да бяха съвсем подходящи и в пълна наличност.

9. ДЖЪНГЪЛ^[1]

Вечерта, преди да настъпи промяната в живота на Глен, той бе принуден да се моли на приятеля си Мартин.

— Хайде, само опитай. Имам готини хапове, тези с амстердамското плейбойче на тях. Това е най-доброто.

— Как ли не — подсмихна се Мартин, — да ги прахосаме за тоя лайнян джънгъл купон. Не ми се занимава с такива глупости. Освен това на тоя джангър не може да се танцува.

— Хайде, моля те, заради мен. Пробвай.

— Заради теб? Защо толкова се натискаш да се забием там? Кейт, Керъл и Еди ще купонясват в „Сейбърсоник“ и после ще ходят в „Министри“.

— Гледай сега, хаус музиката е най-напредничавото нещо на света, а джънгълът е най-върховната част от хауса. Нещо в музиката трябва да те изненадва, иначе става просто едно повторение, нещо като кънтрито и рока. Джънгълът изненадва. Води те по острието на бръснача. Трябва да идем — примоли се Глен.

Мартин го огледа внимателно.

— Сигурно искаш да засечеш някой в тоя клуб... някои от болницата ходи там... бас държа, че е някоя от сестрите!

Глен сви рамене и се усмихна:

— Амии... даа... ама...

— Хубаво, тогава нямам нищо против. Щом ще сваляме гаджета, готово — ще рутим. Що да се опъвам. Само не ми пробутвай тия кретенизми за хауса и тем подобни.

Когато стигнаха до клуба и видяха опашката, Глен направо се отчая. Мартин отиде най-отпред и каза нещо на една от мутрите. После се обърна и замаха бясно на Глен да идва. Докато влизаха, от тълпата се чуха недоволни възгласи. В началото Глен се шашкаше, че няма да могат да влязат. Мартин блестящо уреди положението, но пък

го обхвана притеснение, че Лорейн може да не успее да се промъкне вътре.

След като влязоха в клуба, двамата се насочиха право към чилаут^[2] зоната. Мартин отиде до бара и взе две газирани минерални води. Беше достатъчно тъмно и Глен измъкна от слиповете си най-новото пликче. Вътре имаше четири хапчета със зайчето на „Плейбой“. Всеки глътна по едно и го прокара с вода.

След десетина минути хапчето започна да се бунтува отвътре и Глен бе разтърсен от сух спазъм и хълцане. Двамата с Мартин не обърнаха никакво внимание на това. На Глен по принцип не му понасяха хапчета.

Три момичета седнаха близо до тях. Мартин набързо се заприказва Глен също не се помая и се изстреля към дансинга. Екстазито си го биваше, но ако човек не започне да танцува веднага, просто рискува да си остане на бара и да прекара цялата вечер в ненужни приказки. А Глен беше дошъл да танцува.

Той обиколи вече пренаселения дансинг и скоро откри Лорейн и приятелката ѝ. Глен започна да танцува на почтена дистанция от тях. Той разпозна парчето „Мърдър Дем“ на „Нинджамен“, което преля в „G-точка“ на Уейн Маршал.

Лорейн и Ивон маниашки се кефеха. Глен наблюдаваше танца им. Лорейн се бе концентрирала изцяло в приятелката си и напълно отдадена на нея, се опитваше да загърби целия останал свят. Божичко, само да можеше да получи частица от това внимание, мислеше си той. Ивон му се струваше по-разсеяна, някак унесена и разтворена в атмосферата на мястото. Поне такива бяха впечатленията на Глен. Хапчето беше започнало да му действа и музиката, която по принцип не приемаше, сега започна да навлиза в него от всички страни, преминаваше като вълни през тялото му и определяше всичките му усещания. Преди звуците му се струваха несвързани и неритмични, те просто се блъскаха в него и го дразнеха. Сега той се носеше с тях, тялото му вреше и пулсираше с ревящите басы и раздиращия звук на скреча. Беше преизпълнен от радост и любов към всичко, макар да смяташе, че не е сляп и за кофтите неща във Великобритания. Всъщност струваше му се, че точно тази музика, музиката на града, един вид блус на двадесети век ги дефинира и описва с неподражаема яснота. Той не се чувстваше изплашен или разочарован, защото просто

знаеше какво да направи, за да се измъкне от тях. Купон — това беше отговорът. Чувстваше, че трябва купонът здраво да тече, по-здраво от всякога. Единственият начин да се спасиш. Твой дълг е да покажеш, че още живееш. Политическите лозунги и пози не означаваха нищо. Трябва да празнуваш радостта от живота под носа на сивите сили и мъртвите души, които контролират всичко, които ако не си един от тях и без това се опитват да прецакат жизнеността и мислите ти. Трябва да покажеш, че още си жив, въпреки всичките им усилия да те вкарат в своя калъп, да изпият живота от теб. Глен знаеше, че това не е отговор за всичко, защото проблемите се появяват отново, когато приключи купонът, но все пак, това беше най-доброто шоу в града за цялата нощ. Единственото, на което му се искаше да присъства.

Погледна отново към Лорейн и приятелката ѝ. Без да се усети, бе започнал да танцува маниашки. Видът на двете го накара да проумее истината. Тук нямаше позьори, всички бяха издивели тотално. Това не беше танц, изобщо „танц“ не беше подходяща дума. И ето ги тук — Лорейн и приятелката ѝ Ивон. Богинята Лорейн. Но Богинята се бе раздвоила. Сега тя не беше една, както при пристигането му — единствената Лорейн, придружавана от приятелката си. Богинята бе Лорейн и Ивон едновременно, съчетани в лудешки танц на екстаз, който от ускорение сто километра в час беше започнал да спада до почти пълна неподвижност под тежкия натиск на забавящия се блиц и тласъците на брейк-биита. Лорейн и Ивон. Ивон и Лорейн.

Общ вик се изтръгна от тълпата, когато музиката пропадна от височината на кресчендото и преминавайки през различен ритъм се насочи към следващото. Двете грохнаха в прегръдка. В този момент Глен осъзна, че има нещо странно в поведението им. Лорейн и Ивон се целуваха, но след малко Ивон започна да се дърпа и опита да се измъкне. Толкова, толкова бавно под мигация блиц. После рязко се откъсна, сякаш премина границата на емоционалната си еластичност. Блицът не можа да прикрие как тя се откопчи бясно от прегръдката, която допреди малко изглеждаше като пълно сливане. Лорейн изгледа вцепенената от притеснение Ивон с рязък, странно презрителен поглед и после сякаш престана да я забелязва.

Ивон се отправи от дансинга към бара. Глен я проследи и после се загледа в Лорейн. Лорейн. Ивон. Той тръгна след Ивон. Тя застана

на бара и си поръча минерална вода. Тази вечер, вечерта, в която животът му се промени, той докосна рамото ѝ.

— Ивон, нали?

— Даа... — каза бавно тя и добави — ти пък си Глен, нали? От болницата.

— Да — усмихна се Глен. Тя беше красива. Тя — Ивон. Ивон, жената, която бе търсил. Ивон, Ивон, Ивон.

— Не знаех, че си падаш по такава музика — усмихна се тя.

Белите ѝ едри зъби, сякаш се впиха в гръдния му кош и отхапаха част от сърцето му. Толкова хубава, помисли Глен. Жена, за която си заслужава да умреш.

— О, да — каза Глен — Наистина.

— Върви ли купонът? — попита тя. Зашеметяващ мъж, помисли си Ивон. Страхотно тяло. Наблюдал ме е от сума си време, последвал ме е.

— Много силно, а ти как я караш?

— Набирам скорост — усмихна се тя.

Това бе нощта, в която животът на Ивон също се промени.

[1] Джънгъл — стил в хаус музиката; джунгла. — Б.пр. ↑

[2] chill-out (чилаут) — място с музика за релаксация. — Б.пр. ↑

10. ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА РЕБЕКА

Лорейн мереше температурата на Ребека, когато пристигна видният гост на Нейно Превъзходителство Болницата.

— А-а-нгел мой! — издекламира Фреди. — Гледай к-а-а-аква стана! Още вчера трябваше да мина да те в-и-и-дя, но това събрание за набиране на средства се проточи толкова д-ъ-ъ-лго. — К-а-а-а-к си?

— Мъмммм — започна Ребека и Лорейн извади термометъра от устата ѝ с трепереща, нестабилна ръка.

— Фреди! Скъпи! — Ребека простря ръце и театрално прегърна Фреди.

— Какво да я правиш, Р-е-е-бека си е Р-е-е-бека — насили се да се усмихне Лорейн. Беше ужасно посърнала. Ивон се пазеше от нея. Заради нея нещата изглеждаха толкова глупаво, извън всякакъв контрол. Не, не, сама си бе виновна. Лорейн спря този психически тормоз над себе си, преди да набере скорост. Сега не беше момента.

— Благодаря ти, скъпа моя Лорейн... познавате ли се с Фреди?

— Не... — каза Лорейн. Тя се доближи, за да се здрависа с него. Фреди стисна сладострастно ръката ѝ и я целуна по бузата. Лорейн примигна, усещайки студената мокрота на мазната слюнка, която Фреди остави по лицето и.

— Чувал съм мн-о-о-о го за теб и за това как чуд-е-е-сно се грижиш за А-а-нгелчето ни — усмихна се Фреди.

Лорейн повдигна рамене.

— О, Фреди, Лорейн е толкова мила, нали скъпа?

— Е, чак толкова. Все пак, това ми е работата.

— Но ти го правиш с такъв стил, такъв такт. Фреди, твърдо настоявам да използваш значимото си влияние и да подпомогнеш служебния напредък на момичето в тази здравна институция.

— Струва ми се, че преувелич-а-а-ваш влиянието на едно просто ф-е-е-рмерско момче от Съмърсет, Ангел мой, но абсол-ю-ю-тно се ангажирам, н-я-я-коя добра дума да дост-и-и-гне до уш-и-ите на подход-я-ящите хора, ако мога т-а-ака да се изразя.

— О, задължително, Фреди. Благодарение на сестра Лорейн ме изписват следващата седмица. Успях да сваля повече от шест килограма. О, Фреди, скъпи, толкова се бях отпуснала напоследък. Трябва да ми обещаеш, че ако напълнея, веднага ще ми кажеш и няма да ми угаждаш. Моля те, скъпи, кажи, че ще го правиш!

— К-а-а-кто кажеш, А-а-нгел мой! То-о-ва, че ще те изписват, е страхотно — усмихна се Фреди.

— Да, и Лорейн ще идва да ме вижда, ще наминава на гости, нали Лорейн?

— Ъ, ами... — смотолеви Лорейн. Това бе последното нещо, което искаше в момента. Краката я боляха и болката щеше да се засили още преди края на смяната. Очите ѝ бяха изморени. Тя погледна леглата, които трябваше да оправя и така ѝ се прииска да полегне на някое от тях.

— О, моля те, обещавай ми — нацупи се Ребека.

Ребека караше Лорейн да се чувства особено. Част от нея презираше покровителственото ѝ, глупашко държание. Част от нея искаше да разтърси глупавата, шишкава, наивна и разглезена женица. Да ѝ каже, че е била пълна глупачка, че трябва да се стегне и да излезе от детинския свят на фантазиите си. Въпреки това, друга част от Лорейн съжаляваше Ребека, искаше ѝ се да я защити.

Лорейн разбираше, че въпреки дразнещите си навици и жалката си неадекватност, Ребека всъщност бе добър, сърдечен и открит човек.

— Добре, обещавам — каза тя на пациентката си.

— Великолепно! Разбираш ли, Фреди, Лорейн ме вдъхнови да пиша отново. Смятам да я използвам за прототип на своя героиня. Дори ще запазя името ѝ — Лорейн. Героинята щеше да се казва Агнес, но струва ми се, че е напълно достатъчно името да звучи френски и нищо повече. Тъкмо си мислех, че Флора би могла да има един френски любовник, преди да срещне своя пастор. Добрият стар алианс, така да се каже. Божичко, отново съм пълна с всякакви идеи. Определено тази книга ще посветя на теб, скъпа моя сестричке, Лорейн!

Лорейн почувства как я стяга отвътре.

— Ще бъде ч-у-у-у-десно — каза Фреди, изгаряйки от нетърпение да слезе в моргата. — Но се нал-а-а-га да потеглям. А-а-

нгел мой, кажи ми само какво ѝ е на о-о-онази жена в съседната-а стая?

— О, много е болна. Едва ли ще изкара и няколко дни — въздъхна Ребека.

— Уж-а-а-сно — отвърна Фреди, опитвайки се да сдържи широката си усмивка на радостно очакване. Беше плътна, масивна жена. В такова тяло, Фреди с радост можеше да се потопи изцяло. Всичката тази огромна плът.

— Ще бъде като да изкачиш Е-е-е-верест — каза си под сурдинка, щастливо замислен той.

11. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 47

Чак към края на март Лорейн и Мис Мей потеглиха, за да осъществят дългото си пътуване до Лондон. Младото момиче, родено край шотландските граници не бе стигало през живота си по-далеч от Единбург и попиваше с поглед всяка гледка по пътя. В началото на пътуването Лорейн бе силно развълнувана. Това се дължеше най-вече на малкото съкровище в размер от шестдесет лири, с което баща ѝ, пословичният със скромния си живот пастор, я бе изненадал точно преди да потеглят.

Пътуваха с една стара карета, дърпана от две яки животни. Кочияш бе Тем Крайг, един мъж от Селкирк, който много пъти преди това бе минавал по този маршрут. За човек, свикнал със скоростта на пощенските впрягове, подобно пътуване беше твърде отегчително. Скърцащата карета, теглена само от два коня, понякога се движеше непоносимо бавно. Така че, макар за Лорейн това да бе върховно приключение, спътничката ѝ, Мис Мей изпитваше неописуема досада. Единственото предимство бе пълното спокойствие.

Все пак, пътят предлагаше чудесни места за освежаване и отмора, а и стаите за спане в пощенските станции бяха на прилично ниво, Лорейн се зарадва особено на тридневната почивка, която направиха в Йорк. Тя продължи толкова дълго по съвета на Тем Крайг, който бе забелязал прекомерна умора у един от конете. Напълно очарована от града, Лорейн се примоли да останат поне още един ден, но намръщеният кочияш докладва, че конете са вече напълно възстановени и както винаги, последната дума имаше Мис Мей.

— Поела съм ангажимента да ви заведа у Лейди Хънтингдън, моето момиче. Тъй като времето за път не бе взето предвид, най-лекомыслено от моя страна би било да позволявам дълги почивки при всяко срещнато интересно място! От мотаене няма никаква полза.

С това всичко приключи и те потеглиха.

По пътя до Грантъм не се случи нищо особено. През по-голямата част от деня валеше силен дъжд. Преминаха покрай пустошта на Конърби. Цял Линкълншир бе прогизнал от влага. Изведнъж, сякаш от нищото, изникна един пощенски впряг с четирима пътници. Те префучаха покрай тях толкова шеметно, че кротките животни, теглещи каретата, се стреснаха и отбиха от пътя. Каретата се наклони и Мис Мей удари главата си.

— Какво...

— Мис Мей — протегна Лорейн ръка, — добре ли сте?

— Да, да, да, моето момиче... помислих, че ще се преобърнем... какво се случи, за Бога?

Лорейн се показва през прозореца и видя Тем Крайг да размахва юмрук и да ругае на груб шотландски, нещо, което досега не бе й се случвало да чуе.

— Ах, негодници такива! Шъ ви претрепя, безполезни английски твари!

— Мистър Крайг! — избумтя гласът на Мис Мей.

— Шъ ма простите, господарке, но направо съм бесен от безотговорността на господата в пощенската карета. Офицери, при това. Може да са офицери, но залагам главата си, че не са никакви джентълмени.

— Може би са бързали със спешна пощенска пратка — каза Мис Мей. — Ние също би трябвало да побързаме.

— Съжалявам, мадам, но единият от конете окуця. Трябва да го сменим в Грантъм и бих казал, че това ще отнеме време.

— Чудесно — въздъхна Мис Мей. — О, Лорейн, направо не мога да издържам вече на това пътуване!

Поради контузията на единия кон, каретата пристигна в Грантъм доста по-късно от очакваното. В „Блу Ин“ нямаше свободни места и им се наложи да се примирят с по-неизискан подслон. Когато спряха, Тем, кочияшът, започна да ругае. Той видя четиримата офицери, които ги бяха задминали с пощенския впряг и бяха причинили злополуката. Те преминаха край старата карета, явно на път за кръчмата.

Един от тях, тъмен, красив мъж с арогантна извивка на устните, изгледа Лорейн, повдигайки вежда. Младата дама сведе поглед и се изчерви. Мис Мей забеляза погледа на офицера и сама се поздрави, наблюдавайки реакцията на Лорейн.

Почивката в Грантъм продължи цели два дни. Остатъкът от пътя до Лондон премина спокойно и те пристигнаха благополучно в просторния градски дом на Лорд Денби и Лейди Хънтингдън — Редкъмби Хаус на улица „Кенсингтън“.

Лорейн беше завладяна от Лондон. Мащабите на града надминаваха всичко, което можеше да си представи. Лейди Хънтингдън, невероятно привлекателна жена, наглед доста по-млада от тридесет и шестте си години (Флора, майката на Лорейн, беше на същата възраст), се оказа невероятно гостоприемна домакиня. Лорейн разчиташе много и на Мис Мей. Лейди Хънтингдън се обръщаше към нея с малкото ѝ име — Аманда. Учителката не свалеше зоркия си поглед от Лорейн и внимателно следеше приобщаването и към обществото. Лорд Денби беше блестящ, красив мъж. Двамата със съпругата му бяха изпълнени с жизненост и веселие.

Вечерите в Редкъмби Хаус бяха изключително събитие, дори в случаите, когато нямаше много гости.

— Не е ли прекрасно? — каза Лорейн на Мис Мей, която както винаги бе до рамото на шотландската хубавица.

— Твърде скромно, бих казала. Чакай само да видиш Ню Торндайк Хол, моето момиче — усмихна се тя. Това бе провинциалното имение на семейството в Уилтшър и Лорейн изгаряше от нетърпение да го посети.

На една от камерните вечери в Редкъмби Хаус, вниманието на Лорейн бе привлечено от флиртуващия поглед на млад, красив мъж. Той ѝ изглеждаше странно познат и тя си помисли, че вероятно го е виждала на някоя от другите вечери. Този мъж, блестящ с непостоянната екстравагантност на модните прищевки, вторачи присмехулния си поглед в своя домакин и приятел Лорд Денби и с театрален, настоятелен той попита:

— Каква стана тя, Денби, стари измамнико! Обеща ми страхотно прекарване и лов с кучета в Уилтшър за уикенда, а вместо това, осмелявам се да попитам, какво забавление си мислиш, че ми предлагаш тази вечер?

Младокът се усмихна на Лорейн и тя моментално си припомни къде го беше виждала. Той бе един от офицерите, които възпрепятстваха пътуването им до Лондон. Точно този, който ѝ бе намигнал.

— Готвачката ни — каза Денби доста притеснено, — е считана за примадона в своята област...

— Виж — прекъсна го младият мъж самоуверено и хвърли нов флиртуващ поглед към Лорейн. Тя усети как се изчервява както при предишната им среща. — Не се надявай, че ще можеш да ме залъжеш с някаква готвачка! Пристигнах тук с очакването за небивали оргии и забавления! — прогърмя той басово.

Лорд Харкорт, който бе седнал наблизко, за малко да изплюе виното си. Той поклати раздражено глава.

— Мили Маркърс! Толкова сте скандален! — усмихна се мило Лейди Хънтингдън.

— Скъпа моя Лейди — отсече Лорд Харкорт, — искам да ви кажа, че едва ли сте по-добра от този нагъл младок, щом така насърчавате инфантилните му, аморални брътвежи.

— За жалост, това са последиците от влиянието на Лорд Байрон и привържениците му върху обществото — каза Денби с леко подигравателна усмивка.

— Точно така. Проклетият поет вдигна такава пушилка около себе си! — възкликна Харкорт.

— Просто исках да кажа — включи се младият мъж, — че ми е необходима най-активна почивка, тъй като в края на месеца ще се наложи да се срещам пак с любимия си Наполеон на бойното поле.

— Не се и надявай на подобна отмора под моя покрив, Маркърс! — изръмжа Денби.

— Маркърс, охладете малко своят огнен темперамент, защото думите ви са доста скандални! Позабавлявайте ни с военни истории — примоли се мило Лейди Хънтингдън на своя вироглав млад гостенин.

— Както пожелаете, скъпа моя Лейди — усмихна се младият мъж, усмирен и приласкан от мекия глас и приятната, класическа хубост на своята домакиня. През останалата част от вечерта той не наруши даденото обещание и очарова всички присъстващи с хумора и остроумните си разкази за своята военна служба.

— Кой беше този мъж? — развълнувано попита Лорейн своята домакиня Лейди Хънтингдън, след като гостите си отидоха.

— Маркърс Кокс. Много мил кавалер, един от най-търсените ергени в Лондон, но неописуем женкар. Скърпо дете, много хора в този град не са това, което изглеждат и трябва да си особено внимателна с тях. Макар че моите приятелки, скърпата ти майка и Аманда, вероятно вече са те предупредили. За жалост, много младежи биха дали мило и драго, само и само да похитят честа на някоя девойка. Когато на мъжете, дори на хора с произхода на Маркърс Кокс, им предстои да заминат на фронта, известно безразсъдство се промърква в тона и поведението им. Тържната истина е, че немалко от тях не се завърщат — едно обстоятелство, което те сякаш отказват да забележат.

— Толкова добре познавате светския живот... — каза Лорейн.

— Да, и следователно е мой дълг да ти предам малко от собствения си опит и мъдрост, които съм имала щастието да придобия, моя скърпа Лорейн. Но да се захващаме за работа. За жалост, налага се да се заемем с най-неотложната и тежка задача — да решим какво ще облечем за бала утре вечер.

На следващата вечер, под вещото ръководство на Лейди Хъртингдърн, Лорейн вече беше напълно подготвена за бала. Още преди да се погледне в огледалото, младата шотландка беше сигурна в успеха на това начинание. Тя забеляза в очите на домакинята си такова очевидно одобрение, че огледалото изглеждаше напълно излишно. Лорейн изглеждаше неподражаемо и веднага привличаше вниманието с червената си рокля от индийска коприна.

— Изглеждаш прекрасно, мила моя! Просто божествено! — с топло възхищение каза Лейди Хъртингдърн.

Лорейн се доближи до огледалото и се загледа в собственото си отражение.

— Не може да бъде! Та това не съм аз! Не съм, със сигурност!

— Да, но е точно така, скърпа. Колко много приличаш на скърпата си майка...

Нетърпеливи да завържат познанство с нея, един подир друг снажни офицери не преставаха да канят Лорейн. Валсът сякаш бе най-прекрасния танц на света и тя направо се разтапяше в звуците и движението.

След като танцува с един особено снажен офицер, Лейди Хънтингдън и Лорд Денби я издърпаха встрани.

— Скъпата ми Лорейн, толкова се гордеем с теб! Така ми се иска прекрасната ти майка да можеше да те види — каза в ухото ѝ с одобрение господарката на дома.

Мислите на Лорейн се отправиха с любов към дома на пастора, там някъде до шотландската граница. Замисли се и за жертвите, които бяха направили за нея родителите и благодарение на тях мечтите ѝ се бяха превърнали в реалност.

— Да, прекрасна моя, вашето представяне в обществото надмина всичките ми очаквания! Няма офицер от моето поделение, който да не е очарован от вас! — отбеляза бодро Лорд Денби.

— За жалост, постоянно съм в сянката на прекрасната ви съпруга, милорд — усмихна се Лорейн на Денби. Всички присъстващи много добре разбираха, че думите на младата дебютантка просто казват истината, а не са продиктувани от лицемерно ласкателство или показна благодарност към домакинята.

— Ха! Твърде много ме ласкаеш! Всички гледат теб, скъпа моя. Ти също се оглеждай, изчаквай и загърби всяка припряност. Идеалният мъж ще се появи и ти сама ще го усетиш — каза Лейди Хънтингдън и се усмихна на съпруга си, които притисна нежно ръката ѝ.

Това развълнува Лорейн. Тя почувства, че иска да посвети един танц на най-красивия мъж в залата.

— Бихте ли танцували с мен, милорд — помоли тя Денби.

— Как е възможно да си го помислиш! — избухна Денби във фалшив гняв.

— Никога няма да успееш да го примामीш на валс, дете мое. Негово превъзходителство е жесток противник на навлизането на подобна музика в тази страна.

— Тук трябва да се съглася с принципите на Лорд Денби — рязко изрази мнение присъединилият се към тях Лорд Харкорт. — Внасянето на подобна декадентска музика и танци е коварно скроен вражески план срещу отечеството.

Лорейн бе ужасена, че мъдър мъж като Лорд Харкорт може да приема по подобен начин тази прекрасна музика.

— Защо мислите така, милорд? — попита тя.

Харкорт направи стъпка назад, заби брадичка в гърдите си и бурно реагира, несвикнал да бъде предизвикван така от някоя млада дама:

— Как защо! Подобна непристойна близост на господата до дамите е най-скандалното и недостойно нещо. Това може да бъде единствено стратегия на враговете ни, която цели да отслаби волята на британския офицер чрез подкопаване на моралните му устои и водеща до падението му в бездната на плътските удоволствия! Тази гнусотия се разпространява неконтролируемо подобно на вирус сред доброто общество. Направо ме е страх да си помисля за пагубните последствия, които очакват бойците, отдали се на подобни развлечения!

— Достатъчно, Харкорт — усмихна се Лейди Хънтингтън и отмести встрани добродушния лорд, за да слезе по мраморното стълбище. Съпругът ѝ я наблюдаваше с безгранично одобрение под очарованите погледи на гостите.

Лорейн забеляза израза по лицето на Лорд Денби и развълнувано се обърна към него:

— Милорд, моля се на Бога някой ден и аз да имам подобно излъчване като на неподражаемата ви, ослепителна съпруга, Лейди Хънтингдън. Само каква стойка, каква грация притежава тази ваша лъчезарна и благородна спътница, каква само...

Думите на Лорейн секнаха, когато Лейди Хънтингдън настъпи полите си, спъна се в тях и се прекатури надолу по мраморното стълбище. Шокирани, гостите наблюдаваха всичко това в пълно мълчание. Никой от тях не бе достатъчно близо, за да я прихване, а самата тя не можеше да се спре и сякаш цяла вечност продължи да се търкаля все по-надолу и надолу, набирайки плашещо ускорение. Най-сетне стигна до края на стълбището и се строполи като неподвижна купчина.

Лорд Денби се озова пръв при съпругата си. Той повдигна златистата ѝ разрошена глава към себе си. Сълзи напиреха в очите му, а кръвта се стичаше на мраморния под между пръстите му. Денби вдигна поглед към небето, някъде отвъд отрупания с орнаменти таван на залата. Той осъзна, че най-нелеп и непредвидим случай бе отнел всичко, което обичаше на този свят.

— Няма Бог — каза, снижавайки глас той и после още по-притихнал добави. — Няма.

12. ВЛОШАВАНЕТО НА РЕБЕКА

Ребека си помисли, че получава нов удар. Сърцето ѝ пареше от болка, докато разлистваше страниците на списанието. В него бяха снимани две млади жени в различни пози. Едната от тях, което напълно отговаряше на заглавието „Здрав феминистки юмрук за любов“, беше напъхала свития си юмрук във вагината на другата.

Мислите ѝ се пренесоха към миналия петък, денят, в който нейният свят се беше срутил. Случилото се бе по-лошо и от удара — беше по-непредвидимо, по-встрещаващо и по-гадно. Обезобразяването и безпомощността, причинени от болестта, изглеждаха невинни в сравнение с унижението, което преживя в този момент. Миналият петък, след изписването си от болница, отиде на пазар. Тя излезе от „Хародс“ с нов, екстравагантен тоалет, една мярка по-малък от номера, който носеше преди. На път за вкъщи мерна от прозореца на таксито Пърки сред тарапаната по Кенсингтън Стрийт. Тя накара таксито да намали и да кара след него, решавайки, че би било забавно да проследи своя възлюблен Пъркс.

Въодушевлението ѝ започна да помръква, след като го видя да изчезва в някакъв малък апартамент. Сърцето на Ребека се сви при мисълта за друга жена. Върна се вкъщи като буреносен облак и започна да се бори с неудържимото желание да се натъпче с храна, докато не ѝ се пръсне стомахът. После този импулс премина и дори насила да ѝ сложеха нещо в устата, тя нямаше да го изяде. Всичко, което искаше, бе да знае.

След този случай тя проследи Пърки още много пъти, но той винаги влизаше през онази врата сам. Ребека прекара дълги часове в наблюдение дали някой влиза или излиза. Мястото изглеждаше необитаемо. Най-сетне се реши и позвъни на вратата. Никой не отговори. Повтори това много пъти, но очевидно вътре нямаше никой. Тя се довери на Лорейн, която по нейна молба бе наминала на чай. Всъщност, Лорейн беше тази, която я посъветва да прерови джобовете му за ключ. Така Ребека намери ключа и направи копие. Когато влезе в

квартирата сама откри, че става дума за малко ателие. Вътре имаше библиотека с порнография — списания и видеокасети, но най-ужасното беше една видеокамера на триножник над легло, което заедно с телевизора и рафтовете със списанията и касетите изчерпваше интериора.

Сега седеше там сама и разглеждаше „Здрав феминистки юмрук за любов“. Не можеше да се престаши да пусне някоя видео касета, особено от аматьорските. На всяка от тях имаше залепен надпис с името на различна жена. Това бяха имена на курви, горчиво си помисли тя — Кенди, Джейн, Синди и така нататък. Тя прокара отново ръка по лицето си. Не я болеше, но беше цялото мокро. Тя изтърва на пода броя от „Здрав феминистки юмрук за любов“.

Нещо ѝ подсказа да започне да прави дихателни упражнения. Започна с тежки, дълбоки и мъчителни вдишвания, накъсани от ридания, но постепенно успя да хване някакъв ритъм. После каза високо и студено:

— Свиня!

Странно, ледено спокойствие я завладя и тя продължи щателния си оглед на квартирата. Тогава откри и най-зловещата находка. Беше голяма папка, пълна с различни финансови документи, касови бележки и фактури. Ребека усети как цялата се разтреперва. Имаше нужда от някого. Единственият човек, за когото се сещаше, беше Лорейн. Тя набра номера и нейната бивша млада сестра, а сега и приятелка, вдигна отсреща.

— Моля те, ела — каза тъжно Ребека. — Моля те.

Лорейн тъкмо беше приключила смяната и се канеше да си ляга. Миналата нощ бе изкарала здрав купон в клуба и сега не беше в добра форма, но като чу гласа на Ребека, наметна каквото ѝ падне и взе такси до Кенсингтън, Никога не бе чувала толкова болка и отчаяние в човешки глас.

Лорейн се срещна с Ребека в бара близо до метрото, точно зад ъгъла, където беше квартирата. Веднага разбра, че се беше случило нещо ужасно.

— Аз бях предадена, грозно предадена — каза тя със студен, треперещ глас. — Плащала съм му, за да... всичко е било лъжа.

Лорейн... пълна лъжа — разхлипа се тя.

Лорейн се чувстваше объркана. Никога не бе виждала Ребека в подобно състояние. Това просто не беше тя. Беше далеч от онази ексцентрична, ту привлекателна, ту отблъскваща жена, която познаваше от болницата. Сега бе просто уязвима и напълно реална. Пред нея седеше посестрима в беда, а не някоя шантава леля.

— Какво да правя сега... — завайка се тя.

Лорейн я погледна в очите.

— Въпросът не е какво ще правиш ти сега, а какво ще прави оная перверзна твар. Ти държиш парите. Не можеш вечно да зависиш от някого, Ребека, камо ли от някакъв нещастен извратеняк. Огледай се наоколо. Досега не си го забелязала, защото толкова ужасно дълго време си си завирала главата отзад и си живяла в тази своя приказна страна. Така просто си развързала ръцете му да те експлоатира и дои по подобен начин!

Ребека се сепна от избухването на Лорейн. Досети се, че зад това има нещо друго. През собствената си болка усети в гърдите ѝ да се надига съчувствие.

— Лорейн, нещо май не е наред при теб? Какво има? — Ребека не можеше да повярва, че приятелката ѝ говори по подобен начин. Не и Лорейн. Не и сестричката ѝ...

— Такова, че всеки ден в болницата виждам хора, които си нямат нищо. После се връщам в Ливингстън и виждам пак такива хора. А ти, ти имаш всичко. И какво правиш? Оставяш някаква жалка свиня да го пропилее?

— Знам... знам, че в главата ми се въртят само романтични истории... знам, че както казваш, живея в измислен свят. Сигурно от писане на толкова много глупости съм започнала сама да им вярвам... не знам. Знам само, че през цялото време Пърки беше до мен, беше насреща за всичко.

— Винаги до теб... да те гледа как ставаш все по-дебела и жалка и да те насърчава да си седиш на задника като някой дебел, тъп зеленчук. Да се правиш на глупак, за да угодиш на другите... Знаеш ли какво си приказвахме за теб в отделението? Казвахме си — „Как може да е толкова тъпа!“. Тогава приятелката ми Ивон се намесваше — „Хич не е глупава, щом изкарва толкова пари, а ние се мъчим тук за мизерните си заплати“. Да, точно така се говореше за теб. Това ни

караше да разсъждаваме другояче. Мислихме си — „Тя се оправя с всичко, прави се на малоумна, но ги скъсва, копелетата му“. И сега изведнъж ми казваш, че той те е крал години наред и дори не си се усетила.

Ребека почувства как някакъв необуздан гняв се надига у нея.

— Ти... ти... ти просто мразиш мъжете. Трябваше да го забележа по-рано... не мразиш романтичните истории, ти мразиш мъжете, нали? Нали!

— Не мразя мъжете, мразя само типа, който изглежда, че ми е писано непрекъснато да срещам.

— И какъв е този тип, моля ви се?

— Ами, започна се още от училище. В гимназията „Крейгсхил“ ми викаха Лорейн Ги-Лезби. Викаха ми лесбийка, само защото бях вече на тринадесет с добре оформени цици, но не исках да се чукам с всеки, които ми хвърли око или ми се натиска. Просто защото не исках да им се пусна. Изкарах отлични оценки, четох за изпити и ме приеха в Университета. Новият съпруг на майка ми не можеше да спре поне за малко да ми пуска ръце, че да седна да чета за изпитите. Трябваше да се разкарам и реших да дойда тук и да работя като сестра. А и сега всички се повтаря — непрекъснато ми скачат, непрекъснато гледат да ме прекарат в болницата. Просто искам да ме оставят на мира. Сякаш вече изобщо не познавам себе си, дори не знам дали съм обратна или не... Искам да ме оставят на мира, за да реша за себе си.

Сега Лорейн плачеше, а Ребека беше тази, която трябваше да я утешава.

— Няма страшно, мила... всичко е наред. Още си толкова млада... толкова е объркващо. Ще откриеш някой...

— Точно това не искам — подсмърчаше Лорейн. — Не искам да намирам, когото и да било. Поне сега-засега. Искам да откроя първо себе си.

— Аз също — каза с нежен глас Ребека — И ми е нужен приятел, които да ме подкрепят.

— Да, и на мен — усмихна се Лорейн. — Сега какво ще правим?

— Ами, просто що се ядосаме, ще отидем да изгледаме касетите на Пърки, а после ще започна да правя това, което винаги съм правила.

— И какво е това? — попита Лорейн.

— Ще пиша.

13. ПЪРКС ДОКОПВА РЪКОПИСА

Беше прекрасно. Малката шотландска сестричка беше почти непрекъснато наоколо, а старото момиче се скъсваше като никога от писане. Понякога, когато неговата сладка малка Лорейн идваше, Пърки едвам успяваше да се откъсне, за да посети квартирата си. Главата му буквално се беше подпалила от мисли как да примами там Лорейн. Трябваше да я заведе там, трябваше да направи нещо.

Един следобед Пърки се реши. Беше дочул как се смеят заедно с Ребека в кабинета и забеляза, че Лорейн се кани да си тръгва.

— Ей, Лорейн, къде тръгна?

— Връщам се в болницата, знаеш как е.

— Чудесно — изчурулика Пъркс. — По път ми е. Ще те хвърля до там.

— Прекрасно, Пърки — каза Ребека. — Виждаш ли колко ми е миличък, а, Лорейн? Какво щях да правя без него?

Двете жени си размениха заговорническа усмивка, която Пъркс не забеляза.

Лорейн седна отпред и Пърки потегли.

— Виж, Лорейн, надявам се, че нямаш нищо против — каза той като зави и спря в една странична уличка, — да си поговорим за Ребека.

— Защо?

— Ами, вие доста се сближихте, така че сметнах за свой дълг аз да бъда този, който да те възнагради за бляскавия ти принос в нейното възстановяване.

Пъркс отвори жабката, пресегна се и подаде на Лорейн кафяв плик.

— Какво е това?

— Отвори го и ще видиш!

Лорейн знаеше, че вътре има пари. Тя видя едрите банкноти и пресметна, че са около хиляда лири.

— Страхотно — каза тя, напъхвайки плика право в чантата си. — Чудесен подарък.

Малката кучка обича пачките, каза си Пъркс доволно. Той се приближи до нея и отпусна ръката си върху едното ѝ коляно.

— Можеш да получиш още много от тези, моя малка красавице... — задъхано каза Пъркс.

— Добре — усмихна се Лорейн. Ръката ѝ се спусна към слабините ми. Тя разтвори ципа му и промуши ръката си вътре. Напипа тестисите му и ги стисна. Пърки си пое дълбоко въздух. Беше в рая. Тя стисна още по-силно, после още и още докато раят започна да се превръща в нещо съвсем различно.

— Ако още веднъж ме докоснеш ще ти строша врата — озъби се тя и усмивката му набързо се стопи. Последва як удар с глава право в носа му.

Лорейн изчезна и остави Пъркс с едната ръка да държи кърпа пред кървящия си нос, а с другата да разтрива тестисите си. Остана така известно време, опитвайки се да се успокои.

— Мили Боже — простена Пъркс запали колата и се насочи към квартирата. — Падам си по тези с юмручетата, но не с чак такива юмруци — добави злобно той, докато ръцете му още трепереха на волана.

Една прожекция от любими филмчета бе достатъчна, за да го освежи. Особено онзи с Кенди, неговата любимка. Тя бе готова да прави всичко, стига да ѝ се плаща добре, каквато по принцип трябва да бъде добрата курва. Немалко от тях си имат своите напълно предвидими задръжки, което всъщност петни професията, помисли си той. Трябваше да се свърже с Кенди съвсем скоро.

Когато се върна вкъщи, Пърки Наваро беше в чудесно настроение. Забеляза с радостно задоволство, че ръкописът на Ребека е увеличил теглото си. Странно, в противовес на това Ребека отслабваше. Режимът, съчетаващ диета и упражнения, на който я бяха подложили, сякаш правеше чудеса. Тя просто се топеше. Започна да се облича различно, а и излъчването ѝ се промени рязко. Хората започнаха да говорят. Беше свалила повече от десетина кила от времето, когато получи удара. Лицето ѝ напълно се възстанови. Тези промени интригуваха Пъркс, но неяснотата на положението го плашеше и объркваше. Една вечер присъствието ѝ дори го възбуди и

той предложи да не се прибират в разделените си спални, а да спят заедно. За първи път от три години.

— Не, скъпи, много, много съм преуморена. Просто трябва да свърша тази книга — каза му тя.

Голяма работа, помисли си той, нали ръкописът набираше пълна скорост. Ребека просто не спираше да бълва думи. Това го успокояваше. По някакви неясни причини тя бе започнала да заключва кабинета си. Каза, че излиза тази вечер, което напоследък се случваше все по-често и остави вратата не само отключена, но и широко отворена. Той взе ръкописа и започна да чете.

14. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 56

След смъртта на Лейди Хънтингдън в Редкъмби Хаус настъпиха тежки времена за всички там. Лорейн, която сега изпълняваше ролята на домакиня, беше силно обезпокоена от състоянието на духа, в което бе изпаднал Лорд Денби. Той започна да пие прекомерно и често навестяваше онези дупки из Лондон, където се пушеше опиум. Великият лорд проявяваше слабост на характера и Лорейн особено се зарадва, когато разбра, че неговият добър приятел Маркърс Кокс скоро се завръща в Англия заедно с полка си.

След завръщането си Маркърс обаче изглеждаше съвсем друг човек. Войната беше взела своята дан от този блестящ и дързък хубавец, а освен всичко се бе прибрал вкъщи и с треска. За радост на Лорейн, той бе твърдо убеден, че болката на Лорд Денби може да се облекчи и без помощта на алкохола.

— Денби трябва да бъде измъкнат от Лондон — каза той на Лорейн. — Най-добре е всички да се пренесем в наследствения замък Торндайк Хол в Уилтшър. Лордът трябва да се откъсне от самия себе си и собствената си меланхолия, преди да е станало твърде късно.

— Да, и аз смятам, че известно време в Торндайк Хол ще повдигне духа му — съгласи се Лорейн.

* * *

Пърки остави ръкописа, за да си налее един голям скок. Той кимаше одобрително, докато разлистваше следващите страници. Идеално. После изведнъж текстът се промени. Пърки не можеше да повярва на очите си.

* * *

Страница 72

В голямата конюшня, на няколко мили от Торндайк Хол по пътя към селото, бяха поставили превръзка през очите на тринадесетия Лорд на Денби. Ръцете му бяха вързани отзад. Надървеният му пенис се показваше през цепката на дългата бяла туника, с която бе облечен и която покриваше гърдите, корема и слабините му.

— Дайте ми задник! — избуча той пиянски и тълпата, събрала се наоколо, реагира с буйни възгласи.

— Търпение, Денби! Търпение, жребецо!

Лордът разпозна гласа на своя приятел Харкорт. Беше готов за подвизи, жаден да се докаже в този облог.

Срещу Денби се намираха три дървени платформи. На едната от тях беше завързано момиче с превръзка на устата, поставено на колене, така че задникът му да стои повдигнат във въздуха. На следващата платформа в същото положение беше завързано момче, а на третата — едра черноглава овца.

Система от лостове позволяваше платформите да се нагласят на необходимата височина. Харкорт бе дал указания на мъжете да поставят отворите на тримата на една и съща височина, за да посрещнат в идеална права линия твърдият член на Денби.

Харкорт прошепна в ухото му:

— Не забравяй, Денби — на момчето, момичето и овцата съвсем не им е чужда содомията.

— Много добре познавам подробностите около тримата, Лорд Харкорт. Или искате да се откажете от баса, стари приятелю? — присмя се Денби.

— Надявай се! Не съм си и помислял. Виж какво, Денби, аз съм напълно уверен, че си един стар чеп, неспособен, особено след толкова алкохол, да различи с какво го прави — каза убедено Харкорт.

Най-трудно се оказа да се усмири жената. Тя иначе бе много изпълнително слугинче, на което съвсем не бяха чужди ласките на повечето от присъстващите. Въпреки това тя започна да се паникьосва, чувствайки се напълно дезориентирана от лентата през очите ѝ и множеството въжета, с които я бяха привързали.

— Шшшшт, малката ми — прошепна Харкорт и разтвори задника ѝ, за да може членът на Денби да проникне безпрепятствено. Докато грубо мажеше ануса ѝ с мазнина, вкарвайки вътре пръста си,

той усети една нервна свитост, която никога не бе забелязвал у тази жена, когато лично го бе правил с нея. Със сигурност подобна реакция можеше да се очаква и от овцата, и от момчето. Така състезанието щеше да е съвсем честно.

Харланд почувства облекчение, когато пенисът на Денби поникна вътре с незначителна съпротива. Беше доволен, че е избрал точно тази селянка, която от осемгодишна бе свикнала да ѝ го вкарват анално.

— Мммм — усмихна се Денби, продължавайки да го плъзга навътре. После направи няколко бесни движения напред-назад и го извади все още твърд и без да изхвърля семето си.

Харкорт застана зад момчето, разтвори задника му и постави смазката много по-внимателно, отколкото на момичето. Момчето му беше стар любимец и познавайки грубите сексуални навици на Лорда, той се безпокоеше, да не би да го извади от строя за дълго. Насочван от слугите, омазаният с лайна и кръв чеп на Денби проникна в следващата си мишена.

— По дяволите... — изпръхтя той, докато момчето стенеше под маската си. То също, подобно на жената, още в ранна детска възраст бе подложено на редовни анални грижи от страна на господаря си.

— Следващият! — изръмжа Денби, изтегляйки инструмента си под окуражителните възгласи на тълпата.

— Залагам за моя приятел, Лорд Денби — заяви Маркърс Кокс и сред подвикванията на превъзбудената тълпа постави своят залог в ръката на арбитъра.

С изражение на лека погнуса, Харкорт разкрачи животното и двама прислужници задържаха поотделно всеки от задните му крака. Той внимателно огледа бръснатия участък около аналния отвор на овцата. После нареди на трети слуга да я намаже отвътре.

Независимо от силата на слугите, животното не се даде лесно на Денби. Той трудно си пробиваше път навътре, докато животното се въртеше и подскачаше, а мъжете се опитваха да го задържат неподвижно. Денби се напъваше все по-силно, лицето му почервения и виковете му изпълниха конюшните.

— ПОДЧИНИ СЕ, ДА ТЕ ВЗЕМАТ МЪТНИТЕ! АЗ СЪМ ЛОРДА НА ДЕНБИ! ЗАПОВЯДВАМ ТИ ДА СЕ ПОДЧИНИШ!

Животното продължаваше да се съпротивлява и Денби не успя да удържи, отдавайки се на върховния завършек.

— АЗ СЪМ ДЕНБИ... — извика той, изпомпвайки спермата си в разпънатото същество. Разнесоха се одобрителни крясъци. Денби дишаше тежко, измъквайки члена си.

— И така, Денби? — каза Маркърс Кокс.

Денби укроти дишането си.

— Не съм се забавлявал толкова добре при никой друг облог, сър. Никога не съм достигал подобни висоти, както с последното прекрасно създание тук. Никое сляпо покорно същество от равнините, отглеждано за заколение, не би могло да реагира по подобен начин на моите настоявания... не, това не беше просто акт на копулация — това бе духовно сливане, което премина всички граници... как само се наслаждавах на това невероятно, преизпълнено с енергия същество... почувствах как умовете и душите ни стават едно... такова единство просто е твърде човешко.

Мъжете едвам сдържахха смеха си, оставяйки Денби да продължи.

— Последното невероятно чукане беше или момичето или послушното момче — прислужник... няма значение. Знам, че това същество е създадено, за да го притежавам. Заявявам, че ще изплатя на господаря му сумата от сто лири заради чудесното преживяване!

— Добро предложение. Лорд Денби. Просто не мога да не приема.

Денби моментално разпозна гласа на Харкорт.

— Момчето! Знаех си! Прекрасното младо момче! Едни добре похарчени сто лири! — каза Денби на фона на вълна от смях. — Овца, момиче и момче, в този ред! Точно така! Обзалагам се!

Настъпи кратка тишина, последвана от истеричен смях. В момента, в които му свалиха превръзката, Денби нададе мощен вик.

— Господи! Овцата! Не мога да повярвам! Красивото и търпеливо животно!

— Господа! — повиши глас Харкорт, вземайки чашата си. — Господа! Като човек с твърде малко време за салонни спорове с дървени философи, смятам, че тук безспорно бе доказана една интересна гледна точка! Нека нашите приятели с отговорни

граждански професии си водят бележки! Содомията си е содомия и това е!

Слугите се разпяха в сладен, разлат хор:

*Има мъже, дет си падат по жените,
други хлътват по момченца,
а аз овца си имам — топла и прекрасна,
чудно-сладкогласна*

Ръкописът се изплъзна от ръцете на Пъркс и тупна на пода в кабинета. Той вдигна телефона и набра издателят на Ребека.

— Джайлс, смятам, че трябва веднага да дойдеш. Веднага.

Джайлс усети паниката в гласа на Пърки.

— Какво има? Нещо с Ребека ли? Добре ли е?

— Не — каза подигравателно Пърки. — Смятам, че не е добре.

По дяволите, съвсем не е добре.

— Идвам веднага — обеща Джайлс.

15. ПЪРКС Е РАЗТРЕВОЖЕН

Джайлс, без да губи и секунда, пристигна на „Кенсингтън“ в дома на Пърки и Ребека. Ръкописът предизвика у него искрен ужас. С всяка следваща страница нещата все повече се влошаваха. В късния следобед Ребека се върна и влезе при тях в кабинета.

— Джайлс! Скъпи! Как си? О, виждам, че си прегледал ръкописа. Как ти се струва?

Джайлс, въпреки беса и тревогата си, се беше подготвил да подходи към Ребека много внимателно и предпазливо. Той мразеше писателите. За него те си оставаха досадни, самовлюбени, скучни скапаняци. Онези от тях, които пък имаха някакви артистични претенции, бяха най-непоносими. Ето какво се е случило с нещастната му крава, реши той, просто бе имала твърде много време за размисли в болницата и хоп, край с нея, пипнала е заразата на шибаното му изкуство! Изправена пред болестта, криеща риск за живота ѝ, тя е решила, че трябва да остави следа след себе си и разбира се, това трябваше да стане за сметка на неговите печалби. Така или иначе, нищо нямаше да постигне, ако започнеш да я дразни. Тя трябваше да бъде прелъстена, внимателно да ѝ се покаже в какво е съгрешила. Джайлс тъкмо смяташе да се впусне в разни приказки от типа „доста интересна нова насока, скъпа, но...“, когато в същия момент Пърки, направо пръскащ се от гняв, настъпи.

— Бека, скъпа — започна Пърки през зъби. — Не знам какво целиш с това...

— Не ти ли харесва, Пърки? Не го ли намиращ за по-живо, по... натурално?

— Но скъпа, писанието ти едва ли може да се нарече предвикториански любовен роман — зафъфли Джайлс.

— Не, Джайлс, твърде реалистично е. Човек не може да живее, как да го кажа, вечно с глава, завряна отзад, нали?

Това е от лекарствата, помисли си Пъркс. Най-накрая напълно се смахна.

— Скъпа Ребека — примоли се Джайлс. — Помисли малко.

Той започна да се разхожда напред-назад, размахвайки ръце.

— Кой четете тези книги? Клетите домакини, разбира се, тези, на които се крепи цялото ни славно общество. Тези, които поддържат мъжете си, за да могат да ходят на работа, тези, които отглеждат децата. Ти ги познаваш добре, през цялото време ги гледаш по рекламните за перилни прахове. Да, те наистина се трудят усилено. И подобно на робите в полето, го правят с усмивка и да, с песен в сърцето! Тяхната работа е скучна, неблагоприятна и унижителна и те имат нужда от своя отдушник. О, да, следобедните телевизионни предавания наистина помагат, но кой е истинският лек, който прави живота им поносим? Това са розовите романи „Мис Мей“ от Ребека Наваро. Там те се потапят в прекрасния романтичен свят, които ти, скъпа, създаваш. Всички настоящи и бъдещи домакини се нуждаят от теб.

— Точно така — строго кимна Пърки. — А си тръгнала да се занимаваш със содомия и революция. Тези крави със замъглени от валиум глави ще изхвърлят ужасени книгата ти. И тогава къде ще отидем ние?

— Ти ми кажи, скъпи? — подразни го Ребека.

— На улицата, за да продаваме шибаната ти велика книга, ето къде! — избоботи Пърки.

16. ЕДИН ОТ МЕЛЕТО

Ник Армитидж-Уелсби докопа свободната топка, търкаляща се по края на мелето и се затича напред към вратата на другия отбор, като премина майсторски двама от противниците. Малкото публика на стадион „Ричмънд“ почувства приятния гъдел на очакването, защото знаеше, че Армитидж-Уелсби има силата и бързината да достигне до голлинията. Въпреки объркването в защитата пред него, той едвам подаде топката на съотборник и се строполи в калта.

При пристигането си в болницата „Сейнт Хъбин“, той вече беше сдал Богу дух, ставайки жертва на масиран инфаркт.

Тялото му лежеше на носилка в болничната морга и бе подложено на щателен оглед от Фреди Роял.

— Охооо, т-о-о-зи си г-о-о бива-а-а! Изгл-е-е-жда съ-ъ-всем мл-а-а-дичък...

Фреди се доближи още повече.

— Ей, Фреди — каза Глен вяло. — Имаме нов патолог, някаква откачалка. Клемънс. Той... така да се каже, още не е запознат с порядките тук. Дежурството му започва от по-късно, така че, карай го по-полека.

— Да-а-а, ще б-ъ-ъ-да мн-о-о-го н-е-е-жен и вним-а-а-телен с теб, нали знаеш, скъ-ъ-ъ-пи мой? — каза той и се обърна към Глен. — Моля те, бъди т-а-а-ка люб-е-е-зен и дай м-а-а-лко хирургически конци на стария Фреди.

Глен се намръщи и изпухтя, но започна да рови в едно чекмедже, откъдето извади цяла макара. Нека Фреди прави каквото иска, помисли си Глен. Тази вечер той излизаше с Ивон. Първо на кино и после ще купонясат по клубовете. С парите на Фреди щеше да й купи нещо хубаво. Парфюм. Скъп парфюм, уточни той. Само да види лицето ѝ, когато ѝ го подарява. Това му беше достатъчно.

Фреди взе две подпорки и ги завърза около омекналия пенис на трупа. После напъха четириъгълна кутия от бисквити между краката му и закрепил члена в изправено положение.

— Сега, само ще почакаме да започне да се втвърдява този красавец и тогава наистина ще се позабавляваме! — усмихна се Фреди.

Глен се извини и излезе в преддверието.

17. ЛОРЕЙН И ЛЮБОВТА

Лорейн изкарваше доста време у Ребека. Помагаше ѝ с ръкописа. Ходиха до Британския Музей, до Картонения град, преминавайки през спирките на метрото, където майки с недохранените си деца просеха.

— Видях тази картина в Мексико Сити преди десет години — въздъхна Ребека — и си мислех, че такова нещо никога не може да се случи тук, никога не може да стане в Англия. През цялото време ти се иска да се обърнеш на другата страна. Искат ти се всичко да е измама, просто нагласено, искат ти се да повярваш всичко друго, освен истината.

— Която е, че тези хора нямат пари да нахранят децата си, а правителството пет пари не дава — цинично се усмихна Лорейн. — Те се интересуват само от това, дали богатите си тъпчат още повече гушите.

Лорейн понякога звучи толкова коравосърдечно, помисли си Ребека. Това не е за добро. Когато загубиш човештината си, печелят тези, срещу които се бунтуваш. Розовите романи бяха нещо повече от собственото ѝ творческо въображение. Нали трябваше да има, все пак, някакво място за романтика, за истинска романтика? Романтика за всеки и не само на страниците на книгите.

Такива мисли се въртяха в главата на Ребека, когато Лорейн си тръгна към общежитието. Младата сестра имаше две грижи. От край време не бе говорила с Ивон истински. От онази нощ в клуба Ивон просто я избягваше. Излизаше с оня, Глен и изглежда беше щастлива. Когато се върна, Лорейн чу от стаята на Ивон да се носят звуци на хаус. Беше касетата на „Слам“, която тя ѝ бе дала преди много време.

Стегна се и почука на вратата.

— Отворено е — прозвуча отвътре гласът на Ивон.

Лорейн влезе и откри, че приятелката и е сама.

— Здравсти — каза Лорейн.

— Здравсти — отвърна Ивон.

— Виж, Ивон — започна Лорейн и заговори много бързо, — дойдох да ти се извиня за онази вечер в клуба. Наистина тъпо, но просто бях тъпкана с екстази, цялата се топах, а ти изглеждаше толкова страхотно, толкова готина, а и си най-добрата ми приятелка, която никога не ме е разочаровала...

— Добре, хубаво, но аз не съм такъв тип...

— Лошото е — засмя се Лорейн, — че и аз не знам дали съм такъв тип. Беше период, в който се бях настроила против мъжете... о, всъщност не знам... може и да съм обратна, още не съм наясно! Когато те целунах, направих това, което момчетата правят с мен... съвсем откачено. Тъпо, защото исках да разбера как се чувстват те. Исках да почувствам същото. Исках да си падна по теб, но не стана. Помислих си, че ако бях обратна, нещата щяха да са по-лесни, поне щях да знам нещо за себе си. Но не се възбудих от теб.

— Не знам дали да съм доволна или обидена — усмихна се Ивон.

— Проблемът е, че и момчетата не ми харесват. Всеки път, когато съм била с някои, съм се разочаровала. Никой не го прави както успявам аз самата... — Лорейн сложи ръка на устата си. — Егати шантавата крава съм и аз.

— Още не си намерила подходящия човек, Лорейн. Няма значение дали е мъж или жена, просто трябва да е подходящия човек.

— Опитът говори, а?

— Така си мисля — усмихна се Ивон. — Защо не дадеш с нас в клуба довечера?

— Не ми се иска. Ще опитам известно време да я карам без екстази. Главата ми съвсем се смахна от него. Струва ми се, че обичам всички, но не мога да обичам никого конкретно. Все по-често изпадам в депресия.

— Хубаво си решила. В последните години доста изгълта. Вече си си взела дозата, момиче! — засмя се Ивон, стана и прегърна Лорейн. Една прегръдка, която никога нямаше да могат да изразят с думи.

Като си тръгна. Лорейн се замисли за любовта на Ивон към Глен. Не, нямаше намерение да ходи с тях в клуба. Когато двама души се обичат, просто трябва да ги оставиш на мира. Особено, ако не си влюбен, а ти се иска. Просто е обърквашо. Може и да те заболи.

18. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 99

Деградацията на Лорд Денби продължаваше. Слугите се оплакваха, че Флоси, овцата, цапа коридорите, но той продължаваше да настоява женската прислуга да осигурява лукс и удобства на животното, обръщайки особено внимание руното му да е безупречно чисто и поддържано.

— Флоси, ангел мой — каза Денби и потърка възбудения си член отстрани по черната глава на своята любимка, — след ненавременната загуба на прекрасната ми съпруга ти ме спаси от един живот, изпълнен с пустота и отчаяние... О, Флоси, не се сърди, че споменавам моята божествена Лейди. Как ми се иска да можем да ви срещна. Щеше да е прекрасно. За жалост, това не може да стане и сме само двамата, прекрасна моя. Как само ме възбуждаш и изкушаваш! Аз съм омагьосан...

Лордът плъзна члена си в овцата.

— ... каква наслада...

19. ДОКЛАДЪТ НА ПАТОЛОГА

Мениджърът на тръста, Алън Суийт, от известно време имаше лоши предчувствия. Всеки миг очакваше някаква неприятна изненада. Суийт усети, че нещата няма да потръгнат на добре още при първата си среща с Джофри Клемънс, новият патолог. Клемънс пристигна в офиса, без да има предварителна уговорка, седна и хвърли напечатания си доклад пред него. След като остави време Суийт да му хвърли един бърз поглед, проговори с дълбок, строг глас.

— ... и така, заключавам, че след като е било предадено на нас, тялото на Мистър Армитидж-Уелсби е било използвано по описания от мен начин, точно тук, в „Сейнт Хъбин“.

— Вижте, Мистър Клемънс... — каза Суийт, преглеждайки доклада — ... ъ-ъ-ъ, Джофри... трябва да сме напълно сигурни.

— Напълно съм сигурен. Затова съм написал и доклада — отбеляза грубо Клемънс.

— Във всеки случай, трябва да се вземат предвид някои други фактори...

— Например?

— Ами, искам да кажа — започна Суийт, прибавяйки приятелско намигване, което веднага осъзна като лош ход, още преди брадатото лице на Клемънс да смръщи неодобрително вежди, — че Ник Армитидж-Уелсби е учил в английски частен пансион за момчета и е играл ръग्би през цялото това време. Тези два факта са достатъчни, за да не му бъдат чужди, така да се каже, подобни удоволствия...

Клемънс изглеждаше потресен.

— Искам да кажа — продължи Суийт, — не би ли могло, тези контузии и разтягания на сфинктера, както и следите от семенна течност, да се дължат на някой шегички и закачки, вероятно през полувремето в съблекалнята, малко преди клетника да бъде предаден на нас?

— Не и според моето професионално мнение — отхвърли ледено версията Клемънс. — И между другото, бих искал да знаете, че и аз

съм учил в частен мъжки пансион и съм играл ръгби с огромен ентузиазъм, макар че бях далеч от нивото на Армитидж-Уелсби. Със сигурност твърдя, че никога не съм бил свидетел на подобни инциденти, за каквито намекуват и се съм особено засегнат от недодяланите ви нападки.

— Съжалявам, ако съм ви обидил с нещо Джофри. Въпреки това, като мениджър на тръста, съм длъжен да ви напомня, че аз изцяло поемам отговорността пред членовете на фонда, които от своя страна отговарят за всяка евентуална злоупотреба...

— А какво ще кажете за отговорността си към пациентите и техните роднини?

— Това се подразбира и е съвършено ясно. Тези неща са синоними. Но аз не мога просто ей така да обвиня персонала в некрофилски наклонности. Ако пресата се докопа до подобно нещо, ще ни направи на мат и маскара! Доверието на обществеността към болницата и нейното ръководство ще рухне. За подобренията, които се въвеждат, като например най-модерната сканираща техника за диагностика в новото отделение за превантивна медицина, тръстът до голяма степен се обляга на добрата воля, изразяваща се в благотворителни дарения на многобройните ни заможни спонсори. И ако без нужда започна да вдигам паника...

— Като мениджър, вие и ръководеният от вас екип сте задължени, именно заради обществеността, да разследвате случая — прекъсна го Клемънс.

Суийт осъзна, че Клемънс олицетворява всичко, което той ненавижда. Арогантният предразсъдък за вродено морално превъзходство, внушаван в частните мъжки училища, бе по-нетърпим дори от омразата му към работническата класа, от която сам произхождаше... Копелетата можеха да си го позволят, паричните проблеми не ги безпокояха. Суийт беше заложил всичко за разширяването на имота си в Ричмънд, точно до Темза. Той беше не по-голям от кибритена кутийка, когато го купи. Отново предстояха плащания на сметки и нещата се нареждаха идеално, благодарение на покровителството на Фреди. Сега всичко беше застрашено, беше застрашено собственото му съществуване и то от едно незначително, арогантно копеле, което се бе родило със сребърна лъжичка в устата.

Суийт пое дълбоко въздух и се опита да възстанови излъчването си на безпристрастен професионалист.

— Разбира се, ще бъде проведено щателно разследване...

— Постарайте се — изръмжа Клемънс — и освен това се постарайте да съм плътно информиран за хода на разследването.

— Разбира се... Джофри... — усмихна се неестествено Суийт, стискайки зъби.

— Довиждане, Мистър Суийт — отсече Клемънс и излезе.

Суийт сграбчи с юмрук писалката и издълба думата „ПУТЪО“ през редовете на тефтера с такава злост, че откъсна едновременно шест страници и остави следи по дузина под тях. После вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Фреди Роял?

20. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 156

Лорейн проследи Лорд Денби по целия път през града, чак до оная бърлога за опиум, която той напоследък често навестяваше. Облечена в стари дрехи, със забрадка на главата, така че лордът да не види лицето ѝ, тя изглеждаше като просто слугинче. Маскировката ѝ се оказа ефикасна. В някои отношения дори твърде ефикасна. Непрекъснато я подкачаха всякакви отрепки и босяци, които след поредния запой се прибираха по домовете си.

Тя запази самообладание и просто ги подминаваше. Двама, облечени с нещо като военни дрехи обаче не преставаха да ѝ досаждат с подмятанията си, докато изведнъж не ѝ препречиха пътя.

— Обзалагам се, че хубавелката доста си я бива в някои игрички — каза с мазен тон единият.

— Мисля, че се сещам за какви игрички става дума — похотливо се усмихна вторият.

Лорейн се вкамени. Тези пияни войници явно я бяха объркали с проста слугиня. Тъкмо щеше да отвори уста, когато усети трето присъствие зад гърба си.

— Предупреждавам ви да не безпокоите тази дама — чу се отзад.

Лорейн се обърна и видя красив млад мъж, който се измъкна от тъмнината.

— Къв си ти бе? — отвърна едното от момчетата. — Върви си по пътя и не се меси.

Непознатият продължаваше да стои съвсем спокойно. Лорейн разпозна предизвикателната извивка на устните, макар лицето да беше още скрито в сянка. Когато реши да се обърне към младите войници, той заговори властно:

— Наблюдавах вашата разюздана веселба, господа, и трябва да ви уведомя, че пиянските ви брътвежи не са достойни и за най-разпасаните редници, събрани от миньорските селища на Ланкашър!

Другият войник, разпознавайки по тона, че насреща му говори офицер беше по-предпазлив:

— А кой, разрешете да попитам, сте вие, сър?

— Полковник Маркър Кокс от Хаус Каранбър, трети съсекски полк. Бих искал да науча кои сте пък вие двамата, вие, които петните мундира на Короната, обиждайки една лейди с положение в обществото, която милосърдно се грижи за Лорда на Денби?

— Как разбрахте, сър? — възкликна Лорейн изненадана.

Маскировката ѝ можеше да заблуди Денби, отдаден на отчаяните си мисли как по-скоро да се върне при една тъпоумна овца след оргиите си в Лондон, но не можеше да подведе Маркър Кокс, чието здраве и бдителност се бяха възвърнали напълно.

— Простете, скъпа Мис Лорейн — каза галантният млад полковник и се обърна отново към двете разгонени отрепки. — Какво ще кажете в свое оправдание?

— Ами, хиляди извинения, мадам... помислихме ви за обикновена прислужница...

— Чудя се — каза Маркър, — като офицер, отговарящ за дисциплината в собствения си полк, как ли ще реагира моят добър приятел Сенди, полковник Александор, когато научи как младшите му офицери са се отдали на нечувана разюзданост?

— Сър... нека ви обясня... скоро ще ни изпратят на фронта срещу ордите на Наполеон. Ние... просто не знаехме, че... това е дама от обществото. Сър, родителите ми не са богати и моята длъжност в армията е от огромно значение за прехраната им... умолявам ви... — започна открито да се моли по-арогантният от двамата младоци, а по лицето му се изписаха страх и болка.

Лорейн се замисли за собствения си произход. Припомни си жертвите, които нейните родители бяха направили, за да бъде тя част от светското общество.

— Вината е в мен, Маркър. Аз съм виновна, че се предреших по подобен начин, за да проследя незабелязана нашия скъп Денби... — извика Лорейн.

Маркър хвърли бегъл поглед към Лорейн и пак се обърна към двамата мъже. С ръка на кръста и презрително извити устни, той ги огледа от главата до петите.

— По природа аз не съм човек, лишен от състрадание — обясни Кокс на двамата млади офицери. — Нито пък съм застрахован от изкушенията на плътта, особено пред стреса на предстояща битка. Колко добре ми е познато всичко това. Но когато офицери от британската армия обидят по такъв недопустим начин една уважавана от мен лейди, аз съм длъжен да поискам удовлетворение. Всички други аргументи бледнеят — изсъска заплашително той, а гласът му премина почти в шепот. После изведнъж изкрещя: — И така, ще имам ли честа?

— Но, ваше благородие — започна по-кроткият от двамата, загубил ума и дума, буквално треперейки целия, сякаш насреща му бяха дулата на наполеоновата гвардия, — не можем да приемем дуел с висш офицер! Да не говорим за благородник с вашето положение! Това би било ужасно! Какво извращение само би било, да застанем срещу някой, с когото би трябвало да сме рамо до рамо в името на Англия! Моля ви, ваше благородие, признаваме се виновни за разюзданото си поведение и сме съгласни, че дължим огромно извинение за отношението си към тази дама, но умолявам ви на колене, не търсете подобно възмездие от нас!

— И двамата ли смятате така? — попита Кокс.

— Да, сър — отвърна другият.

— Да ви вземат мътните, аз ще получа своето удовлетворение! — проехтя гласът на Кокс в тъмнината. — Готови ли сте да ми го дадете?

— Сър... умолявам ви... как бихме могли?

Двамата се свиха вцепенени под могъщия гняв на своя началник.

Маркърс усети влага по разпенените си устни и бясно туптене в гърдите.

— Пред себе си виждам мъже, лишени от достойнство, непригодни да бъдат част от доброто общество, недостойни за военния си чин нагли мекотели, готови да продадат душата си, само и само да спасят треперещата си от страх, нищожна плът!

— Умолявам ви, сър... в името на свещена Англия! Ще получите желаното удовлетворение, но какво да е то?

— Много добре — каза Кокс след минута размисъл. — Тъй като отказвате да защитите честта си, се налага да прибегна до порядките на своя полк. Чувствам се задължен да наложа традиционните

наказания за младши офицери, пристъпили правилата на военната дисциплина. Свалете панталоните си! И двамата! Заповядвам ви!

Маркърс се обърна към Лорейн:

— Моля ви, Лорейн, влезте в каретата, това не е зрелище за дами!

Лорейн се подчини, но не се сдържа да повдигне завесата. Видя как младшите офицери останаха голи от кръста надолу и после, заставайки гърбом, се превиха над крайпътното ограждение. Тя не можеше да гледа повече, но чу крясъците първо на единия и после на другия, последвани от вика на Маркърс:

— Ще получа своето удовлетворение-е-е-е!

Скоро след това той се настани до нея в каретата, леко задъхан.

— Съжалявам Лорейн, че се наложи да станете свидетел на строгостта на военната дисциплина по подобен начин. Беше ми болно да наложа такова наказание, но участта на старшия офицер невинаги е лека.

— Но Маркърс, нима това е обичаен начин за налагане на дисциплина в армията?

Маркърс повдигна вежда, обръщайки се към Лорейн.

— Има достатъчно различни начини, които биха могли да бъдат приложени, но сметох, че в случая тези ще бъдат най-ефикасни. Когато си натоварен с тежката отговорност да налагаш наказания на братята си по оръжие, особено важно е да не забравяш, че никога не трябва да пренебрегваш решаващата си роля за сплотяването на бойците, за създаването на колективен дух и подклаждането на любовта, да, на любовта към полка и другарите ти. Всичко това е абсолютно необходимо за поддържането на строгия морал.

Това прозвуча доста неубедително за Лорейн, но развълнувана от красноречието и откровеността на Маркърс, тя каза:

— За жалост, подобно на всяка жена, съм много далеч от порядките в армията...

— Така и трябва да бъде — кимна Маркърс. — Но кажете, как е нашият общ приятел, Лорд Денби?

— О, Милорд е в такова окаяно състояние, Маркърс! Сърцето ми се къса! Ненаситната му жажда за вино и опиум, непристойната му връзка с тази овца... всичко така ужасно ме измъчва! След няколко дни

той се връща в Уилтшър и отново ще посвети цялото си време на това изчадие адово!

— Трябва да заминем с него. Трябва да положим усилия и да сторим нещо, което да го върне на себе си. Шокът от внезапно сполетялото го нещастие е отслабил разсъдъка му и може би само нов шок би го извадил от това състояние. Трябва да го обмислим внимателно.

— Маркъс — започна Лорейн след удивително кратка пауза за подобен размисъл, — смятам, че се сещам за нещо...

21. ВЛАСТЕЛИНЪТ НА ПРЪСТЕНИТЕ [1]

Трупът бе измъкнат от горящия склад рано тази сутрин. След кратък оглед Глен гнусливо се отвърна. Макар и привикнал към гледката на мъртви тела, някои от които в ужасяващо състояние, той никога не бе виждал нещо подобно. В горната част на тялото плътта бе напълно овъглена, а лицето — неразпознаваемо. Глен почувства тежкото дишане на Фреди Роял зад гърба си, отбелязвайки злокобния факт, че задните части на нещастника са останали напълно недокоснати от огъня.

— Знач-и-и-и тоя е ан-а-а-лният каубой, а-а-а-а? — провлечено изрече Фреди.

— Ами, да, „Складът“ е бил гей-дискотека. Откаченякът бе разпознат от тъпкача си — кимна Глен към овъглената маса. — Разпозна го само по пръстена, нямаше друг начин.

Фреди набута показалеца си в сфинктера на трупа.

— Дааа, може би единственото нещо, което не е било унищожено... Не знам как е успял да направи разликата, но на мен повечето ми изглеждат еднакви. Сигурно е било истинска любов, а?

Глен поклати глава и посочи златната халка на един от овъглените пръсти.

— Другият пръстен, Фреди — натърти той.

— О! Сега разбирам какво имаш предвид! Прощавай, нали ме знаеш — засмя се Фреди.

На Глен му се повдигаше от лепкавата миризма на изгорено месо. Тя сякаш проникваше навсякъде. Постапи още предпазен крем под ноздрите си.

След като свърши с тялото, Фреди наля доста по-летлива смазка в аналния отвор на трупа и я запали.

— Какво правиш? — изпищя Глен.

— Просто се опитвам да затрудня онова приятелче — патолога, като тръгне да търси още доказателства — усмихна се Фреди, а на

Глен отново започна да му се повдига.

[\[1\]](#) „Властелинът на пръстените“ — роман от Дж. Р. Р. Толкин. —
Б.пр. ↑

22. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 204

— Най-нежното и сочно агнешко, което съм опитвал от години — каза Денби и замръзна. Думата „агнешко“ отекна в главата му. Флоси. Той се вторачи в Харкорт, който пълнеше чашата си с вино.

— Великолепно месо — усмихна се Харкорт, — и както разбрах, вътрешно мариновано със соковете на изтънчен английски аристократ.

Денби стрелна с очи Маркърс Кокс. Не откри очаквания присмех по лицето на своя приятел, но забеляза старото изражение на съпричастие и съжаление. Нещо ужасно се беше случило. Харкорт далеч не излъчваше съчувствие. Рамената му заподскачаха и тлъстото му туловище се затресе от кикот.

— Вие... — подскочи Денби и избухна: — Да пукна дано... само, само ако нещо се е случило с моята Флоси... заклевам се във Всевишния...

Той се разрида и се понесе към кухнята. Мерна лицето на ужасената готвачка, Мисис Хърст и погледът му се втренчи в отрязаната глава на любимата му овца, Флоси, която лежеше на кухненската маса. Тя сякаш го гледаше с тъга и укор.

Той отскочи назад, сякаш отнесен от мощен удар, после бързо се овладя и настъпи към треперещата стара жена.

— Проклета да си, зла вещице! Ще натъпча костеливото ти тяло в гроба, а извратената ти душа в ада!

— Не съм го сторила аз, сър! — изпищя жената.

— Кой нареди това отвратително, престъпно закление? — прозвуча със страшна сила гласът на Денби.

— Младата господарка, сър, Мис Лорейн, тя ми разпореди да сторя това...

— ЛЪЖКИНЯ! — изкрещя Денби, пресягайки се към месарския нож на масата.

Лорейн бе застанала на вратата.

— Милорд, ако търсите разплата, излейте гнева си върху мен. Истина е, че аз се разпоредих да сторят това!

Денби се втренчи в своята грижовна приятелка. Погледът му не откри в очите ѝ лукавство, а само безрезервната преданост на младата жена, поела изцяло върху плещите си задълженията на стопанка след кончината на съпругата му. Това сякаш изцеди гнева от него, подобно на сок от портокал.

— Но Лорейн, скъпа моя, нежен шотландски цвят... как можа да сториш нещо толкова отвратително!

Лорейн се обърна и от очите и потекоха сълзи. После се извърна отново към Денби:

— Умолявам ви Милорд, повярвайте, нямах друг изход! Връзката между любимия мой приятел и нещастното животно стана обект на присмех в обществото...

— Но...

— ... дори тръгнаха слухове, че сифилис е разял мозъка ви и напълно ви от лишил от разум. Ваше благородие бе изложен ежедневно на подобни обиди, на нагли подмятания на глупци и зли езици, чиито злословия служеха на най-долни и нечестиви цели...

— Нямах представа за това... дори не съм помислял...

— Точно така, сър, до такава степен бяхте завладян от магията на злото. Възползвайки се от безсилието ви, причинено от безвъзвратната загуба, в съкрушеното ви сърце се бе вселил дяволът. Но тази овца не можеше да замести прекрасната ви съпруга уверена съм, че само една жена може да дари мъжа с любов.

По устните на Денби се плъзна усмивка, докато съзерцаваше със симпатия чаровната млада жена.

— И какво, малка моя, би могла да знаеш ти за любовта?

— За жалост, сър, аз сдържам своите чувства, а от това боли още повече...

— Прекрасно, невинно създание като теб? — учуди се Денби. Но също толкова непочтено, помисли си той.

— Дори в свят, изцяло потопен в безумията на мъжете, какъвто е нашия, Милорд, не мога да приема измамата, коварството, лукавата игра и прелъстителството като достойно поведение за една млада дама, особено такава, която се кани тепърва да заеме своето място в

обществото. Подобни морални задръжки обаче рухват под натиска на любовта... Голямата любов оправдава всичко!

— Вие сте влюбена в Маркър Кокс! Лорейн, трябва да знаете, че високо ценя този бляскав младеж като войник и приятел. В необузданото му поведение дори виждам нещо от себе си като млад. Ето защо никога не бих допуснал да завърти главата на моята покровителка. Кокс е див жребец, чиято единствена цел е да завладее сърцето, а оттам честа на невинните девизи и после най-безскрупулно да ги изостави, за да се впусне в гонитбата на следващата си плячка!

— Грешите, сър. Що се отнася до Маркър Кокс, можете да бъдете напълно спокоен. Макар бляскав и чаровен, не той е завладял сърцето ми... а вие, Милорд. Ето. Казах го.

Денби погледна Лорейн. Той усети още нечие присъствие в стаята. Обърна се в очакване да види Маркър Кокс. Там обаче стоеше женска фигура. Той се вторачи в най-близката приятелка на жена си известната сватовница Мис Мей.

— Мис Мей, струва ми се, че и вие имате пръст в това?

— Не повече от обикновено. Щом става дума за сърдечни дела, те могат да бъдат разрешени само от двете засегнати страни. Време е да вземете решение, Милорд. Вашата дума.

Лорд Денби се взря в очите на прекрасната Лорейн, които напомняха две тъмни езера.

— Искам да ти кажа... — колебливо приближи към нея той и я прегърна. — Обичам те... скъпа моя... прекрасна, прекрасна, любима Лорейн.

Той целуна красивата млада жена. Разнесоха се весели възгласи и Денби усети присъствието на Харкорт и Кокс в стаята. Независимо от това, той не откъсна устни от своята прекрасна леди.

— Е, Кокс — изкоментира на висок глас Харкорт. — Май най-сетне ще можем да побеснеем из гората с прословутите ловни кучета на Лорда!

23. КРАЯТ НА ПЪРКС

Беше вече на третата бутилка червено вино в бара на „Кенсингтън“, когато на около три инча от гърлото реши, че не може повече и е достатъчно пиян, без да губи съзнание. Внимателно вдигна ръка за довиждане към бармана и клатушкайки се излезе на улицата.

Още беше светло, но Пърки Наваро бе прекалено замаян от алкохола и не забеляза връхлитащата го кола. Не забеляза нищо докато не почувства удара и не се прекатури през глава. Чак в болницата, когато за малко дойде в съзнание разбра, че нещо се бе случило. През тежкия си ступор, Пърки успя да види скупчилите се около леглото му странни лица, лицата на спешния екип. Едното лице му бе познато. Зад Внимателните изражения на безпристрастна загриженост се подаваше една ехидна физиономия, която гротескно се кривеше в размествения му фокус.

Пъркс чувства, че си отива, но забеляза как това лице се доближава към него и последните думи, които чу Пърки Наваро, бяха.

— В д-о-о-о-бри р-ъ-ъ-це-е си, Пърки, стари-и-и приятелю. Ще се п-о-о-грижим за теб както трябва...

За жалост, Пърки Наваро почина. Същата вечер Ивон Крофт, по време на почивката си, слезе в патологията, за да види Глен. Тя чу някакви особени звуци зад една от вратите в отделението.

— Кой е там? — попита тя Глен.

— Това е просто Фреди — усмихна се Глен. — Стар приятел на покойния. Вълнува се. Отдава му последна почит по свой си, особен начин.

— О — каза Ивон, — звучи трогателно.

24. ПАТОЛОГИЧНО ВАШ

— Да — каза Глен. — Ще идем ли да пийнем кафе? Тя се усмихна и той я поведе към столовата.

Двама души играеха особено ключова роля в болничното настоятелство на „Сейнт Хъбин“. И за двамата участието в тръста беше изгодно, макар и по различни начини. Тези мъже бяха решени да не отстъпват онова, което имаха и на което държаха.

Единият от тях бе Алън Суийт. Той поиска разяснителна среща с все по-враждебно настроения патолог Джофри Клемънс, за да обсадят неспирните му протести срещу злоупотребите в неговото отделение.

Патологът тъкмо започна да говори, когато почувства напоения с хлороформ парцал през устата си. Той се съпротивляваше, но Фреди Роял, вторият човек, засегнат от откритията на патолога и евентуалните последствия, бе от здрав селски корен и имаше изключително силни ръце.

Алън Суийт веднага се притече на помощ в укротяването на патолога, които скоро изпадна в несвяст. Когато Джофри Клемънс частично дойде в съзнание, направи безполезен опит да помръдне, опъвайки здравите въжета, с които бе привързан. Оказа се, че е притиснат от една перхидролена блондинка на име Кенди, която бе напъхала дълбоко в ануса му огромен изкуствен пенис, привързан към корема ѝ. Другото момиче, на име Джейд, се потриваше, седнало върху брадатата му мутра. Клемънс се почувства безметежно спокоен.

— О-о-о, става чудно! — провикна се Фреди Роял и стартира камерата в бившата квартира на Пърки. — Тия отпусकाщи лекарства са голяма работа, нали Джофри, стари развратнико?

Клемънс, притиснат от Джейд, само успя да простене тихо в безметежната си омая.

— Много хора могат да видят този запис, Джофри. Разбира се ти и аз знаем, че това няма да се случи — усмихна се Суийт.

— Вс-ъ-ъ-щност, ст-а-а-а-ва дума за би-з-з-нес, както винаги — засмя се Фреди. — О-о-ох, т-о-о-ва си г-о-о бива!

25. ЛОРЕЙН ОТИВА В ЛИВИНГСТЪН

Във „Форум“ Ребека изживяваше най-хубавите часове от живота си досега. Заедно с музиката, наркотикът я издигаше към нови висоти. Тя седеше спокойно на бара, наслаждавайки се на МДМА и звуците в себе си. Погледна Лорейн, която танцуваше на апокалиптичната музика от клаксони и виещи сирени, шантав урбанистичен кошмар, насложен върху примамващ, неустоим брейкбийт. За да си почине, Ребека бе придружила Лорейн до дома ѝ в Ливингстън. Лорейн танцуваше с група свои познати, мъже и жени. Това бе първата нощ с „джънгъл“ във „форум“ с няколко от най-добрите лондонски диджеи. Лорейн изглеждаше щастлива. Ребека си помисли за заглавието на книгата си: „Лорейн отива в Ливингстън“. Сигурно никога нямаше да бъде публикувана. Това нямаше значение.

По средата на ливингстънския „джънгъл“, нещо се случи с Лорейн. Тя се усети как прегръща някой, как целува устните на едно лице, което през цялата нощ бе близо до нейното. Беше хубаво. Беше както трябва. Тя се радваше, че се е върнала в Ливингстън. У дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.